

Hoàng Tử Băng Và Công Chúa Đa Tính Cách

Contents

Hoàng Tử Băng Và Công Chúa Đa Tính Cách	1
1. Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Cuộc Hôn Nhân Định Mệnh	4
3. Chương 3: Cuộc Chiến Tại Lễ Cưới	6
4. Chương 4: Cô Dâu Rắc Rối	8
5. Chương 5: Hạnh Phúc Của San	10
6. Chương 5: Hạnh Phúc Của San (tiếp Theo)	11
7. Chương 6: Cuộc Sống Thực Sự Hạnh Phúc	13
8. Chương 7: Vụ Bất Cốc	15
9. Chương 8: Hiểu Lầm Được Hóa Giải	17
10. Chương 9: Hạnh Phúc Rạn Nứt	19
11. Chương 10: Người Phụ Nữ Thứ 2	22
12. Chương 11	26
13. Chương 12: Li Dị	29
14. Chương 13: Bại Lộ	32
15. Chương 14: Tai Nạn	35
16. Chương 15: Tai Nạn (cont)	38
17. Chương 16:	41
18. Chương 17:	44
19. Chương Cuối: Happy Ending	47

Hoàng Tử Băng Và Công Chúa Đa Tính Cách

Giới thiệu

Hoàng Tử Băng và Công Chúa Đa tính cách là một câu chuyện kể về chuyện cuộc hôn nhân trần kim

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-bang-va-cong-chua-da-tinh-cach>

1. Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ

Trần Kim Bảo San:

- là một cô gái nhà nghèo vào được trường nhờ học bổng, vì thân phận mà cô luôn bị hành hạ trở thành một cô gái lì đòn.
- tính tình: Đa tính cách, không sợ ai
- nhan sắc: Siêu sute, cực dễ thương, tóc dài chấm lưng luôn cột cao, màu xanh lá
- Style: càng đơn giản càng tốt
- IQ: 200/200 . ko có bạn

Nắng vẫn ấm áp, vẫn hờn nhiên, đi bộ trên đường đến trường học, Bảo San ăn vội ổ bánh mì dừng chân trước ngôi trường mang tên " Sun and Moon " cổng trường cao ngút, một màu trắng tinh khôi, đây là ngôi trường mà cô đã học gần 3 năm trời, mỉm cười vào trường thì từ đâu 1 xô nước đổ ập xuống, Ào... San tức giận hét lên:

- đáng ghét! tha cho tôi một ngày mấy ng' chết à! toàn 1 lũ sâu bọ
- không gian im lặng từ xa 1 cô gái kiêu kì bước tới nhếch mép cười gian xảo:
- tha cho hạng thấp kém như mày, tao ko phải Bảo Ngọc rồi, mang nó ra sau trường chăm sóc cẩn thận đấy!

Giới thiệu nv:

Trịnh Bảo ngọc:

- là 1 cô gái độc ác, cay nghiệt, luôn ảo tưởng mình là công chúa, luôn gây ra mọi rắc rối, luôn là ng' bắt nạt và chống đối Bảo San
- nhan sắc: mang một nét đẹp sắc sảo
- style: luôn quyến rũ và hờ hăng
- IQ: 200/200

Vậy là San bị kéo đi một cách thô bạo, cổ ko chống cự, ko kêu la vì cô ko sợ.

Sau khi mở hỗn độn được dọn sạch thì trước cổng 1 chiếc BWM đỗ xích trước cổng. Cửa xe mở bước xuống xe là một chàng trai tóc bạch kim, tay cầm sách nghe headphone bước vào cổng, theo đó là một cô gái vs mái tóc hung đỏ cùng xuống theo, theo sau là toàn nam thanh nữ tú bước xuống Kiều Như phụng phiệt:

- Hai! đợi Như

Hoàng Ngọc kiều như:

- là con gái tập đoàn Hoàng Thị giàu nhất thế giới
- tính tình: dịu dàng, thùy mị nhưng đôi lúc cực kì giống....quỷ
- nhan sắc: dáng chuẩn từng centimet, gương mặt thì đáng yêu vô đối, tóc dài màu hung đỏ
- Style: trừ váy quá ngắn, quá hờ hăng hay quá cầu kì ra cái gì cũng mặc
- IQ: 150/200

Hoang Gia Lâm Khánh:

- là anh cả của Kiều Như, là con trai cưng của tập đoàn Hoàng Thị lớn nhất thế giới
- tính tình: lạnh lùng, vô cảm, ko cảm xúc
- nhan sắc: thuộc dạng 'super hot boy', mái tóc bạch kim, mắt lúc nào cũng dày đặc màu cà phê
- style: màu đen trắng là chủ đạo

- IQ:200/200

Trịnh Anh tuần

- là con trai cưng của tập đoàn dầu khí lớn nhất nước Mỹ, cha là mafia

- tính tình: lăng nhăng, vô tình, trẻ con

- style: phong cách

- nhan sắc: cũng là một hot boy đình đám trong và ngoài nhà trường, tóc màu xanh dương, mắt hung đỏ

- IQ: 180/200

Alata Jim:

- Hoàng tử của nước Anh, sở hữu trong tay gần 30 công ty lớn nhỏ khắp thế giới

- tính tình: ấm áp, dễ gần, đáng yêu

- Nhan sắc: Đúng chất "bạch mã hoàng tử" luôn ở nhà >.<, tóc="nâu" mắt="xanh" >

- Style: thay đổi 380 độ,

- IQ: 200/200

Tiếp nội dung :)

Cô bé nhanh chóng chạy theo cả đám vào trường làm lũ con gái ngất liên tục (phòng y tế nghệt người) họ còn hò reo gì đó ầm trời, đúng lúc chuông reo làm mấy đứa học sinh ở đây muốn ở lại cũng không được. Từ đằng sau San một nhóc về lớp, khi về tới lớp thì nghe bọn con gái hét ầm trời, mở cửa lớp San mỉm cười thật tươi:

- Good morning teacher!

- Bảo san em lại trễ, lại lem luốc

- Dạ! Xin lỗi cô - San cười thật tươi-

- Được r' em vào chỗ đi -

Cô giáo tỏ vẻ thông cảm cho San, San về chỗ thì để ý trên bục giảng toàn nam thanh nữ tú

- Oa! Học sinh mới à!

Cô giáo chỉ mỉm cười gật đầu, San cúi mặt xuống khi cả đám người trên bục giảng cứ nhìn cô như một vật thể lạ, San như tìm gì đó thì một bàn tay nhỏ nhắn xò ra với tờ khăn giấy. San ngước lên thì thấy một cô gái siêu cute đang cười với mình, San bất giác thốt lên:

- Waaa! bạn thiệt cute quá đi

Câu nói của San làm Như đỏ mặt mỉm cười thật tươi

- Chào bạn ! Mình là Hoàng Ngọc Kiều Như, mặt bạn ...

San đột nhiên hừ lạnh một tiếng:

- Hứ! tui không cần ai thương hại

mắt của Như cụp lại ko hiểu sao Như rất muốn làm bạn với San nhưng câu nói của San thật làm Như buồn.

- Xin lỗi bạn!

Như quay đi thì San gọi.

- nè! ỉnh cái khăn giấy đó đi

Như quay lại ngạc nhiên nhìn San, San ngây thơ:

- Mình nói không cần thương hại chứ đâu có từ chối cái khăn giấy - Như mỉm cười đưa cho San, San mau chóng lau sạch mặt của mình, bỗng đứng như nói:

- Làm bạn vs Như nha!

Câu nói của Như làm toàn bộ người trong lớp sock, San ngây thơ hồn nhiên và hỏi:

- Bạn! là sao

Một lần nữa cả lớp lại sock vs câu hỏi của San, Như tròn mắt:

- bạn ko có bạn à!

- Có chứ, cả trường đây!

- Ý mình nói là bạn thân cơ!

- Xin lỗi nhưng mình không biết có thể đóng tốt vai trò là bạn thân không đâu. - San ngại ngùng

- Bạn thân không phải là một vai diễn! - Khánh tức

- Im đi! ai nói chuyện với mi bao giờ!

San mắng Khánh không thương tiếc làm ai cũng ngơ. Vì đây là lần đầu tiên có người mắng Khánh mà

- không sao đâu từ nay mình sẽ là người bạn thân thân nhất của cậu ^^ - Như cười hiền

- nè còn tui thì sao?, tui cũng muốn có người bạn mới - Ngọc giận giỗi -

- Cám ơn hai người!

San thấy hạnh phúc khi có hai người chịu làm bạn với San, San thực sự hạnh phúc khác với khuôn mặt tươi cười của bọn kia thì Khánh giận tím mặt, lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy mà mới ra là bị ăn mắng không thương tiếc.

ĐÔI LỜI CỦA TÁC GIẢ:

Đây là truyện đầu tiên mình sáng tác, mong các bạn đọc và cho ý kiến :)

2. Chương 2: Cuộc Hôn Nhân Định Mệnh

Sau khi buổi học kết thúc ai về nhà nấy, Như tươi cười hạnh phúc còn Khánh khác hoàn toàn so với cô em, anh vẫn chưa hết giận đã vội về là bị cha gọi lên phòng:

- Cha ! - Khánh bước vào -

- Ngồi xuống đó đi - Ông Hoàng bảo -

-..... - Khánh nhìn ông như thể muốn hỏi cha cậu có việc gì mà gọi cậu lên, ông như hiểu ra tiếp lời:

- Ta muốn con kết hôn.

Khánh thoáng ngạc nhiên cậu nhếch mép, như hiểu được tâm tư của Khánh ông Hoàng bảo:

- Ta không bảo kết hôn với gia đình quyền quý hay vì hôn ước nào cả, con dâu của con sẽ là một cô gái bình thường không gia thế.

Ông Hoàng nhìn cậu con trai, ông nghĩ từ trước tới nay nó chưa từng nói với ông quá 10 từ trong 1 năm, vậy mà nó lại có thể đưa ra 1 lời khuyên với 1 cô gái không quen biết, ông thiết nghĩ người có thể làm tan tảng băng trong tim con ông chỉ có thể là cô gái này... Khánh không nói thêm gì vs bước ra khỏi phòng, cái bộ óc thông minh của cậu bắt đầu xử lý thông tin một cách nhanh nhất, tìm ra cái người con gái mà cha cậu nói tới được một lúc thì cha cậu đứng trước cửa giọng nhẹ nhàng:

- Khánh ! - ngày mai 10h sáng đây nhé.

.....Tại nhà San.....

- Sab San ! - bà Trần gọi cô con gái -

- Dạ, gì vậy mẹ ! - San lễ phép -

- Con lấy chồng nhé ! - giọng nói bà có vẻ buồn:

San ngơ ngác nhìn mẹ cho là mẹ nói chơi nhưng không, mẹ cô nhẹ nhàng:

- San này ! con lấy chồng rồi vẫn được đi học mẹ không thể sông mãi mà lo cho con được, mà bên đó rất tốt bụng và con sẽ được hạnh phúc.

- Mẹ...ẹ...! - San ngấn nước mắt, giọng yếu ớt bà Trần thấy vậy cũng sụt sùi theo:

- San à ! mẹ xin lỗi, mẹ thật sự không thể gánh nổi số nợ của cha con may mà có ông Hoàng giúp, ông ấy đã trả nợ ẹ, ông ta chỉ muốn con làm con dâu ông ta thôi, mẹ đã không thể.....

- Mẹ...ẹ....mẹ...có....biết....hic....mẹ độc ác lắm không, hic...hu...hu, mẹ ơi....sao con ghét mẹ quá đi....nhưng hơn tất cả con lại yêu mẹ

- Con gái của mẹ !

Bà Trần ôm đứa con gái vào lòng, bà thật sự rất có lỗi với đứa con gái này.

Chuyện gì đến sẽ đến ngày đó rồi cũng tới ông Hoàng ngồi trong phòng cùng Khánh, 1 căn phòng sang trọng, từ ngoài cửa bà trần dẫn đứa con gái bước vào, ông Hoàng mỉm cười hài lòng:

- Chào bà Trần !

- chào ngài chủ tịch ! - bà Trần -

- cháu chào bác ! - San -

- À ! mọi người ngồi xuống đi ! - ông Hoàng thận trọng -

Lúc đó mọi người đã yên vị thì thức ăn cũng được dọn lên, toàn món ngon hiếm thấy, không lời thôi bà Trần vào thẳng vấn đề:

- ông Hoàng cảm ơn ông đã để mắt đến con gái tôi.

- bà Trần đừng nói vậy, con gái bà là 1 cô gái ngoan hiền mà ^^

- vâng ! nhưng ông Hoàng, con San nhà tôi từ nhỏ tuy không được sống trong nhung lụa nhưng mà nó là được tôi sinh ra và nuôi dưỡng chứ không phải là món đồ.....

- bà Trần yên tâm tôi sẽ không đối xử tệ với con gái bà đâu !

ông Hoàng như đoán được ý của bà Trần ông trả lời không do dự, điều đó làm bà Trần thực sự hài lòng. Vậy là ông Hoàng và bà Trần cứ luyên thuyên về hôn lễ còn San thì say sưa ăn, cái tên Khánh kia đọc sách thoảng chống lại nhếch môi “Trần Kim Bảo San, là tại cô chứ không phải tại tôi, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết”, buổi tiệc kết thúc êm xuôi, ông Hoàng nói:

- tuần sau là ngày tốt, đầu tuần sau hôn lễ sẽ được tổ chức.

- tuần sau có sớm quá không ạ ! - San hỏi -

- không sớm đâu con dâu.

Sản chỉ biết cười giả lả cho qua, vậy là kết thúc, San eo mẹ về nhà, 3 ngày tới Sản được nghỉ, việc chuẩn bị hôn lễ giải hết cho nhà họ Hoàng, Sản chỉ việc đợi làm cô dâu, suốt thời gian đó Sản thực sự lo lắng nhưng có lo cũng đâu giải quyết được gì, mọi thứ rồi cũng đến, hôn lễ được tổ chức tại một nhà thờ lớn, khách khứa đông nghẹt người, San trong bộ váy cưới lộng lẫy với gần hơn 1000 viên kim cương lấp lánh đang ngồi trong phòng thì có người vào:

- Happy wedding San San!

Từ đâu Như chui ra ôm chầm lấy San, còn có cả Ngọc, Ngọc nói:

- A! không ngờ San lại là cô dâu của tên Khánh kem đó.

- Khánh kem? - San thắc mắc -

- À ! thì ra là biệt danh của chồng San ý mà, với lại thiệt vui khi San lại là chị dâu Như ^.^

Như sung sướng reo lên, cả đám cười giỡn, Như kéo San ra lễ đường nói:

- Nè chị dâu! em sẽ là người nắm tay chị lên lễ đường đó.

- hả! chuyện lạ nha? - San há hốc mồm -

- Ấy da! San à, San chỉ có mình mẹ thôi với lại mẹ San không cầm được nước mắt nên nhường lại cho cô em dâu này ý mà ^o^

Như cười sung sướng, San cốc đầu Như:

- Đây con em chồng kia đưa chị dâu lên thánh đường mà ăn mặc như du côn thế đó hả.

- ờ quên, sorry bà CHỊ DÂU San.

Như cười nham hiểm nhấn mạnh 2 từ CHỊ DÂU, khoảng chừng 30 phút hôn lễ bắt đầu cánh cửa trắng nhà thờ bật mở, mọi ánh nhìn đổ ra cửa, người thì trở mắt nhìn, người thì gật đầu lia lịa ngay cả tên chú rể cũng thoáng chốc ngỡ ngàng vì vẻ đẹp thanh khiết từ cô dâu, với bộ váy cưới lung linh đó thì trông San chẳng khác nào công chúa bước ra từ truyện cổ tích, nhẹ nhàng bước lên thảm đỏ ...

3. Chương 3: Cuộc Chiến Tại Lễ Cưới

Cô dâu bước lên thảm đỏ thì tiếng nhạc du dương bắt đầu vang lên, San từng bước nhẹ nhàng và kiêu sa đến gần Khánh, Như trao tay San cho Khánh, Khánh lạnh lùng đỡ lấy, khuôn mặt không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào. Cha xứ bắt đầu hỏi:

- Hoàng Gia Lâm Khánh, con có đồng ý lấy Trần Kim Bảo San làm vợ của mình dù ốm đau, bệnh tật, vui vẻ hay đau khổ cũng không bỏ rơi cô ấy không ?

- ừm ! - Khánh gật đầu nhẹ -

- Trần Kim Bảo San, con có đồng ý lấy Hoàng Gia Lâm Khánh làm chồng của mình dù ốm đau, mạnh khỏe, vui vẻ hay đau khổ cũng không bỏ rơi cô ấy không ?

- Dạ ! Con đồng ý.

- Nhân danh Chúa ta tuyên bố từ nay 2 con chính thức là vợ chồng, chú rể có thể hôn cô dâu rồi !

- Hôn sao? - San thốt lên 2 má đỏ ửng -

Khánh quay sang nhếch mép, 2 tay cho vào túi lạnh lùng nhìn San, San chớp mắt ngây thơ, rồi Như hiểu ra điều gì đó San hít sâu cầm bó hoa cưới giơ lên chỉ vào Khánh tay còn lại vén váy trong tư thế sẵn sàng chạy:

- Nè ! ta nói mi biết, mi mà tới gần ta.....ta.....

Câu nói của San làm cả hội trường bất ngờ. Có cô dâu nào mà dám không cho chồng mình đến gần không, với lại còn từ chối 1 nụ hôn từ chàng hoàng tử đẹp trai thế cơ chứ ==', Khánh tiến đến thì San lùi lại, từ đâu Ngọc lên tiếng:

- Ê! Con bé kia mi làm gì vậy, có cô dâu nào cấm chồng mình kiss không chứ, ngoan chút đi cưng ^.^

San tròn mắt nhìn Ngọc, lợi dụng lúc San không để ý Khánh kéo San vào lòng thì thế là "kiss ^o^" (thật đáng tiếc chỉ là kiss má thui T.T) mặt San đỏ ửng và hehehe San nhà ta hóa đá luôn kia rùi, để xem tên Khánh nghĩ gì. Mối Khánh chạm vào má San, thứ đầu tiên hắn biết đó là má của San rất mềm và ấm rồi Như có gì đó xẹt ngang khiến môi khánh rất tê, má San rất có sức hút làm tên Khanh hôn rồi không nỡ buông ra, nhưng Khánh đành luyến tiếc rời cái má mềm mại đó vì có rất nhiều người đang trở mắt ngạc

nhân, còn San sau một hồi hóa đá thì xì khói, mặt San xám xịt lại, tên Khánh nhìn thấy mà khiếp, rốt cuộc thì cô ta có sức hút gì mà khi ở bên San Khánh luôn làm những điều mà lâu nay bản thân anh chưa từng và cũng không cho phép được làm, bất giác Khánh nhấc chân lên và rời khỏi lễ đường còn phía sau San rượt theo không ngừng:

- Chết tiệt ! sao mình phải chạy chứ, tại sao phải sợ cô ta cơ chứ - Khánh lẩm bẩm -

Cô dâu chú rể hồn nhiên rượt nhau quanh nhà thờ để lại phía sau những lời khen, ánh mắt ghen tị.

Sau khi làm lễ xong hôn lễ được tiếp tục ở 1 nhà hàng sang trọng với tiêu chuẩn ngàn sao (tiệc ngoài trời đó mờ ^^ không phải không tổ chức trong nhà hàng mà ông Hoàng muốn làm tại nhà nên tổ chức ngoài sân đó mờ !) cái sân nhà ông Hoàng chật ních người, gần 200 bàn cho khách, 150 cho các doanh nghiệp trong và ngoài nước, 400 bàn cho học sinh toàn trường “Sun and Moon” và 100 bàn cho dòng họ trong nhà, bữa tiệc bắt đầu, buổi tối San lộng lẫy dưới bộ áo dạ hội màu trắng cúp ngực, tà áo dài làm tôn lên làn da trắng ngần của San, sau khi chào hỏi mọi người xong, San và Khánh ngồi xuống 1 bàn, Như âu yếm hỏi:

- Chị dâu! Chị có mệt không ! ăn chút gì đi ^.^!

- Cám ơn Như ! - mắt San long lanh sáng như đèn pha ô tô khi Như nhắc tới đồ ăn. Đang đưa tay ra lấy thì đột nhiên bị ai đó giật lấy, San tức giận nhìn người đã giật cái đĩa thịt bò.

- Nhìn gì mà nhìn, là cô dâu cậu phải luôn thùy mị nét na chứ ! - Ngọc vênh mặt -

- Gì chứ, làm cô dâu thì không được ăn sao? - San phụng phịu giận dỗi -

- plè.....!

Ngọc lè lưỡi nhái San làm San tức tối dừng dậy mặt xám ngắt San bặm môi 2 tay bấu vào váy mắt rưng lệ:

- Nè Ngọc ! trả lại đây ình ăn với chứ !

- Không ! không cho, ko cho - Ngọc trêu San -

Tức tối San ném một cái bánh kem vào mặt Ngọc một cái “bep...p” mặt Ngọc đầy kem làm mọi người cười rầm rộ. Ngọc lấy tay gạt kem đi ném vào San cả một con gà quay may mà San n1 được trêu Ngọc:

- lêu lêu ! ném hựt ném hựt !, Ngọc ném hựt.

Cứ vậy lời nói qua tiếng lại cuộc chiến giữa cô dâu Bảo San và Ngọc diễn ra với vũ khí là toàn bộ thức ăn trên bàn lúc đầu chỉ có 2 người nhưng đồ ăn cứ bay vèo vèo va vào nhiều người vậy là cả buổi tiệc nổi loạn với trận chiến đồ ăn bắt đầu, trước khung cảnh hỗn loạn đó mà hoàng tử anh quốc Jim và Như vẫn còn dỏ bình tĩnh để vừa trò chuyện vừa ăn bắp rang xem phim hành động, Jim và Như đang nói cười rôm rả thì từ đâu một cái đùi gà đáp thẳng vào mặt Jim, Như quay sang lo lắng thì từ phía sau nghe 1 tiếng “bụp...” ai đó ném cà chua vào Như, cả Như và Jim tức giận quay lại thì Ngọc lem luốc đồ ăn cười nham hiểm:

- he.....he....he..... 2 mi định xem phim miễn phí à, mơ đi cưng ^o^ !

- Nè con kia ! ai gây thù chuốc oán với người hả ! - Như -

- ta sẽ không tha thứ i ! - Jim -

Vừa nói Như với Jim vừa ném đồ ăn vào Ngọc cả họ cũng lôi vào cuộc chiến, dưới bàn một người đang trốn, hần lẩn mò đường ra cửa vừa thấy cánh cửa bỗng hần reo lên sung sướng thì bị kéo lại: - Tuấn.....ấn.....! đi đâu zà ^.^!

Giọng nói ngọt ngào như kẹo mạch nha của Ngọc làm Tuấn rợn gai ốc quay sang cười chừa ngượng:

- he....he.....he ! ờ....tui.....đi....

Chưa nói dứt câu Tuấn đã lãnh trọn cái cục thạch của Ngọc, nhanh như cắt Ngọc chạy biến đi, trong lúc điên cuồng Tuấn quơ đại cái bánh kem trên bàn ném đi và nó đáp ngay mặt của Khánh, Tuấn mau chóng biến đi để lại tên Khanh đang xì khói đầu, từ sau San đi lại cười hả hê:

- ha....ha....ha..! mặt ai tức cười v nè....ha.....ha....ha

Sẵn ly rượu vang trên tay Khánh hất vào con người đối diện mà người đối diện lại là cô vợ đáng yêu của anh ta, San nín hẳn tiện tay lấy kẹo bánh ném như ném đạn vào người Khánh, Khánh không hề né, Sau 1 hồi ném mệt, San thở dốc thì Khánh lên tiếng:

- xong rồi chứ !

Chưa kịp đợi San trả lời Khánh cầm cà chua ném thẳng vào mặt San, chưa dừng lại ở đó Khánh còn cầm vào tóc San mấy nhánh rau, không hiểu sao nhưng Khánh thấy vui khi trêu tức San, Khánh lùi ra xa mấy bước bật cười:

- hi....hi.....ha...ha..ha....!

Mọi người đều dừng khi Khánh cười, họ thực sự ngỡ ngàng từ lâu lắm rồi có lẽ cũng đã 10 năm nay họ mới thấy Khánh cười lai, ông Hoàng gật gù nói với người vệ sĩ thân cận:

- có lẽ ta đã chọn đúng người có thể làm cho con trai ta lại tiếp tục cười.

- Vâng ! thiếu gia lại cười có lẽ có gái đó thực sự mang hạnh phúc đến cho cậu ấy.

San tức giận ngó quanh và quay lại với cả xô rau quả, San đổ tất lên đầu cái tên đang cười như điên kia, Khánh cũng không vừa nhanh tay ném tất cả mọi thứ xung quanh vào San với tốc độ ánh sáng, San lật 1 cái bàn lên chui vào trong để tránh khi bên kia sạch đạn San bước ra cười nham hiểm, lại là ném Khánh cũng nhanh chóng tìm nơi trú ngụ và 1 lần nữa chiến tranh đồ ăn thứ 2 diễn ra ác liệt và dữ dội hơn trước bởi 2 đội cô dâu và chú rể, cuộc chiến vẫn tiếp diễn và chỉ dừng lại khi thức ăn đã la liệt dưới đất, khách khứa ra về với bộ dạng thảm thương nhất, nhưng họ đều vui vẻ vì lần đầu đi ăn đám cưới mà lại được tham gia chiến tranh với cô dâu và chú rể.

4. Chương 4: Cô Dâu Rắc Rối

Kết thúc trận chiến thì Bảo San cùng ông Hoàng, chồng mình và cô em dâu về nhà, chiếc BWM đồ xịch trước cổng to lớn, căn biệt thự màu trắng lấp lánh ánh đèn San tròn mắt bước vào, người làm trong nhà túa ra chào, San bị Như lôi tuột vào trong Như châm chọc:

- Chị dâu mau lên! lên động phòng với anh hai kia ^.^

San lườm Như rồi cũng lên phòng (không lên phòng chả lẽ đứng dưới này =='). San bước vào phòng nhìn quanh, nó thật rộng, từ phòng tắm 1 người làm bước ra nói:

- Cậu hai, mợ hai nước làm ấm rồi, mời hai người vào tắm.

Chị người làm bước ra chạy đến nhưng....Oh no cái tên Khánh kia còn nhanh chân hơn San và 2 người kẹt lại cửa lườm nguýt nhau, San đẩy Khánh lớn tiếng:

- Nè! tui zô trước, tui là con gái tui tắm trước.

- ai ra cái luật đó hồi nào !

Khánh cũng không vừa, không hiểu sao anh luôn muốn chọc tức San, San lợi dụng sơ hở nhảy vào thì bị Khánh kéo ra thế là “RẦM....ùm.....ùm..ào.....” một loạt tiếng động vang lên ông Hoàng và Như chạy đến thì hơi ôi trong bồn tắm đang có hai con cá ý lộn đang có 2 con người chèo nhèp ngồi chễm chệ với cái thư thế cực đẹp còn nước thì văng tung tóe, Như cực khổ lôi 2 người kia ra, San nhẹ nhàng nói nhỏ:

- Như này ! đồ của tui đâu ?

- đồ....! của chị dâu - Như ngây thơ -

- ừ !

Như đơ vài giây và vỗ tay vào trán reo lên:

- Oh no ! sorry chị dâu iu quý, tối nay chị mắc đồ đồ của anh hai đi nha ! ^o^

- con gái ngốc ! làm sao chị dâu con có thể mặc đồ của anh hai con đc, hay con cho chị mượn mấy bộ đồ của con đi.

Như quay sang người cha nham hiểm của mình rồi kéo San về phòng mình, Khánh thì bỏ vào phòng tắm, tại phòng Như, cô cố lôi hết mấy bộ áo ngủ cho San, mà cái con bé này làm gì có ý tốt, sau hơn 2 tiếng San bước ra khỏi phòng Như làm toàn bộ người làm ngỡ ngàng, San nhà ta ngay thơ có biết gì đâu (sắp có kịch hay rồi hehehe) Như mở cửa phòng Khánh mạnh tay đẩy Khánh vào:

- trả vợ cho anh đó !

Khánh ngồi trên ghế sofa xem thời sự, San đến gần ti vi ngồi xem được 1 lúc thì chan1 bỏ đi, bụng San kêu ầm ĩ, San hỏi Khánh:

- ê ! có gì ăn không !

-.....!

- cầm à !

-.....

San bực, bỏ ra khỏi phòng, gõ phòng Như gọi cô nàng dậy San năn nỉ:

- Như ! Như ơi tui đói, đi ăn đi Như ! - Mé ơi mé giờ này ai còn bán gì đầu mè ăn ==' ! - Như nhìn đồng hồ -

- Như tui đói, Như....như....như....

Sau một hồi năn nỉ ỉ ôi, cuối cùng Như cũng chịu lết chân xuống bếp cùng San, 2 cô nàng lôi hết thức ăn trong tủ ra và bắt đầu màn chặt chém:

- Như lật rau vậy sao ăn !

- Chị dâu làm thịt đi chứ nó cứ cucu5 to cục nhỏ kìa

- A ! dứt tay rồi hu....hu...T.T ! - San hét lên -

Chị dâu có sao không ? mau đi đi rửa đi nè....A....a....a....:

con sâu kìa ! - Như hét lên -

- Sâu đâu ! - San hoảng -

và ôi thôi 1 con sâu làm banh nhà bếp, chỉ vì con sâu mà San và Như không thương tiếc cầm dao chém loạn xạ, đám người alm2 nghe tiếng động lạ và ra, ông Hoàng đang xem tv ở phòng khách cũng bước vào và đương nhiên cái tầng băng kia đang hiện diện tại nhà bếp, Như và San lập tức dừng lại nhưng con dao của San thì chĩa thẳng vào Khánh, San lập tức nín nọt:

- Chồng iu dâu ! để em đuổi ruồi cho chồng....hì....hì....hì....!

mặt Khánh đanh lại và không khi bắt đầu căng thẳng, Khánh bước lên phòng ra hiệu cho 2 kẻ phá hoại đi theo,về phòng Khánh lấy một cái roi da, lườm hai kẻ phá hoại quật mạnh lên giường, tiếng roi xé gió va vào giường “chát...t” đó là dấu hiệu nằm xuống và đương nhiên 2 kẻ kia không được phép ý kiến ý cò ngoan ngoãn nằm xuống, ông Hoàng nhin cười không ngờ con trai ông dùng chiêu con nít này dạy vợ mình, lần 2 tiếng roi da va vào giường San hét ầm lên:

- A....a....a ! cái tên Khánh kia người là một tên vũ phu, hu....hu....hu.... có ai cứu tui không.....

- A....a....a ! tui sai rồi tha cho tui đi, chồng iu chồng tha cho em đi mè, chồng đáng iu, chồng dễ thương, chồng đẹp trai..... ^.^

Sau một tràng ê a, San nhà ta mới bắt đầu thắc mắc “ủa đánh này giờ 2 cái rùi mà có thấy đau gì đâu” tò mò San ngồi dậy thì bắt gặp cả đám người cười lăn cười bò San phụng phịu:

- Đáng ghét !

1h sau ai về phòng nấy bọn người làm bắt đầu có cảm tình với cô chủ mới, còn Khánh và Như thì có phát hiện mới, cô nàng này chỉ cần gặp nguy hiểm là có thể tuôn ra mọi thứ từ sỉ vả đến khen tặng còn ông Hoàng thì cực kì hài lòng với cô dâu này.

2h sáng San vẫn chưa ngủ được, vẫn còn tức vụ lúc nãy mà cái tên kia thì ngủ ngon kinh, ngồi dậy San cười nham hiểm mở tủ lấy son, bút,... và bắt đầu kế hoạch, San nhẹ nhàng tiến lại gần Khánh, tên Khánh này nhắm mắt là thế nhưng vẫn nằm im để và San thì trổ tài họa sĩ....“oa ” ! da tên này trắng mịn như da con gái vậy, lạnh lùng hả chả có lạnh đâu, mà..... hần đẹp trai chứ bộ, hần dễ thương, đẹp trai và.....A.... không thể nào, không có chuyện mình thích hần đâu . “NO.....NO....NO” San ta suy nghĩ rồi nằm thụp xuống nhắm mắt và ngủ lúc nào không hay, con Khánh thì đi rửa mặt.

5. Chương 5: Hạnh Phúc Của San

Sau hôn lễ San và Khánh vẫn phải đến trường giờ thì ai cũng biết San là vợ Khánh, những con mắt ganh tị không ít, ở một nơi nào đó trong trường đây ấp những thù hận:

- Trần Kim Bảo San ! mày đợi đấy, không yên vs tao đâu rồi mày sẽ thấy con ạ !

- Chị ! để bọn em xử nó !

- Xí ! đưa mồm mà chòi mồm son.

- Khoan cứ cảnh cáo nó trước đã rồi từ từ mình xử sau.

.....tại lớp 12A1.....

Giờ ra chơi cả đám kéo nhau xuống căn tin:

- Jim cậu trả đây coi ! - Tuấn nói -

- Mơ đi - Jim trêu -

- A! mi không đưa phải không, ta đi tìm Như - Tuấn hăm -

- Ế ! sao thế lấy không được đi mách à !

- Chuyện gì ! - từ xa 3 cô nàng nha ta đi tới -

- không có gì ! - Jim chối bay biến -

Cuộc đấu khẩu vẫn diễn ra, đang vui vẻ thì từ xa một cô gái khá xinh đến:

- A ! chào mọi người, mình ngồi cùng được không ^.^

- Biến ! Jim lạnh giọng.

Mặt cô thoáng buồn, San hiểu cảm giác này, cô mỉm cười hỏi:

- Bạn có việc gì à !

- À... ! mình rất ngưỡng mộ bạn, chỉ muốn tặng bạn hộp bánh mình tự làm thôi.

- Cảm ơn bạn !

Cô gái mặt tươi cười bỏ đi nhưng sau nụ cười đó là cả 1 tâm địa độc ác, San mở hộp bánh ra mọi người cảm thấy hơi lo, Khánh ngửi được mùi gì đó nhưng anh im lặng để yên cho San ăn, San đánh chén ngon lành hộp bánh và không như mong đợi cô vẫn ổn, nhưng đó chỉ là cho tới khi San về nhà, San lên phòng cảm thấy hơi mệt nên đã không ăn trưa còn Khánh ra ngoài có chút việc, cơn đau đầu ập đến San gọi cho Khánh nhưng Khánh không bắt máy, đầu San nóng như lửa rồi lại lạnh đi, cơ thể tê cứng hoàn toàn, trong lúc khó khăn nhất người cô nghĩ đến đầu tiên là Khánh, San gọi liên tục nhưng không một lần Khánh bắt máy, mắt San hoa đi rồi dần mất cảm giác, San chìm vào hôn mê sâu, khoảng 2-9 giờ thì Khánh về, bước vào phòng cô vợ của anh ngủ ngon lành (theo hần là vậy), xuống nhà Khánh pha cà phê thì gặp Như, Như hỏi:

- Chị San đâu anh hai ! từ lúc về nhà đến giờ chị ấy cứ là lạ sao ấy, bảo mệt rồi lên phòng nghỉ nhưng tới giờ vẫn chưa thấy xuống.

Khánh như nhớ lại chuyện gì đó rồi lôi điện thoại ra xem giờ thì có 137 cuộc gọi nhỡ từ San, liên kết vụ lúc trưa lại với bộ óc thiên tài của mình Khánh thừa biết chuyện gì đang xảy ra, cậu chạy như bay lên phòng, Như cũng đi theo, Khánh lay tay San:

San....San... ! tỉnh lại đi San....

San vẫn bất động nằm đó tay vẫn cầm chặt điện thoại, Khánh thực sự lo từ sâu trong tim cậu đột nhiên nhói lên, cậu không muốn San có chuyện gì bế tắc San lên chạy xuống nhà:

- người đâu ! tới bệnh viện !

.....Tại bệnh viện.....

- San sao rồi ! - Ngọc lo lắng -

- Không sao, đang cấp cứu ! - Như an ủi -

- Chị ấy..... bị trúng độc aramin cấp độ 3

- Là thuốc cầm sao ! - Tuấn ngạc nhiên -

(cái độc này là loại tào lao đó ghen ^o^)

- cậu biết nó sao ! - Ngọc hỏi -

- Hẳn là con mafia mà ! - Jim giải thích -

- Ủ ! thì đại loại thế, loại độc này rất độc và mắc, từ 10 năm trước do tính sát thương cao nên đã cấm lưu hành rồi !

Đèn trong phòng cấp cứu tắt, bác sĩ bước ra, cả đám ùa tới, vị bác sĩ mỉm cười an ủi:

- Không sao rồi ! cô bé đã qua cơn nguy hiểm nhưng loại thuốc này có lẽ sẽ có di chứng về sau hoặc không có

- Di chứng gì vậy bác sĩ ! - Jim lo lắng -

- Điều đó thì chưa thể biết được.

Vị bác sĩ bước đi, San được chuyển về phòng hồi sức, mọi người đều về, trong phòng chỉ còn lại Khánh và San, Khánh bước đến cạnh giường bệnh:

- Tôi xin lỗi ! em phải bình an tỉnh lại có biết không.

Khánh vén chăn đắp cho San thì phát hiện tay San vẫn khư khư cái điện thoại trên tay, Khánh cực nhọc mở tay San ra bật màn hình lên, cái tên “Gia Khánh” đập vào mắt cậu, cô ấy đã gọi cho cậu trong lúc đau đớn nhất vậy mà cậu cho rằng cô ấy muốn làm phiền cậu nên không nghe máy, trời sáng dần Khánh vẫn đứng đó nhìn sâu xa ra bên ngoài, San mệt nhọc hé đôi mắt ra, bóng hình quen thuộc đập vào mắt cô tự dưng San thấy hạnh phúc, 1 hạnh phúc đơn giản, Khánh quay đầu lại mỉm cười, 1 nụ cười thật tươi, lần đầu tiên Khánh cười với cô.

- Cám ơn đã cứu tui !

- Lo nghỉ ngơi đi.

vậy là suốt thời gian đó Khánh luôn ở bên cạnh chăm sóc cô, tình cảm của San dành cho Khánh ngày một nhiều hơn, suốt 2 tháng ở bệnh thì cuối cùng San cũng có thể về nhà.

6. Chương 5: Hạnh Phúc Của San (tiếp Theo)

Về đến nhà San nằm vật ra giường, vừa nằm xuống đã bị Khánh lôi dậy:

- dậy....dậy đi con heo !

San cố chấp ôm lấy cái gối ghì chặt vào giường, Như từ ngoài đi vào:

- đói quá ! 2 ng' có gì ăn ko ?

- Không! - Khánh trả lời cộc lốc -

- A ! Đi ăn đi . - San phát biểu -

Vậy là cả đám kéo nhau ra đường và đâu có quên 3 con người kia, 2 chiếc limo đỗ kịch trước 1 nhà hàng sang trọng, 6 con người bước vào gây ngỡ ngàng cho khách, San cầm tờ menu nuốt khan, món nào cũng mất toàn là bào ngư vì cá:

- San sao vậy ! gọi món đi chứ - Ngọc ngây thơ -

- À ! ừ.....thì.... - San ậm ừ -

- A ! chị dâu không cần lo đâu chị cứ ăn thoải mái còn tiền bạc thì cứ để.... Jim lo ! - Như cười đều -

- Jim lo! he.....he.....he..... vậy ta không khách sáo đâu nha ! - San cười nham hiểm -

liếc ngang thực đơn San đưa nó cho phục vụ gọi:

- đem hết tất cả ra đây !

Jim đang uống nước thì phọt hết ra ngoài ho sặc sụa cả đám trở mắt ra trừ Khánh và Như, đơn giản là vì họ đã chứng kiến San ăn vậy mới có cái biệt danh “Heo”, sau một hồi hồi thức ăn được dọn ra thì cả đám trở mắt ra mà coi con heo mang tên “San” biểu diễn tiết mục ăn uống của mình, San như cỗ máy ngốn cả tá thứ vào miệng thì bị Khánh thụt cho 1 cái:

Mi mà mắc nghẹn thì đừng hòng uống nước !

- ịnh iết ười à ! (định giết ng' à)

- Chị dâu ăn từ từ thôi, có ai giành với chị đâu, sau này muốn ăn thì gọi Jim là được.

- Sao lại gọi tui chi ! - Jim lo lắng -

- trả tiền chứ chi ! - Ngọc trêu -

- đâu cần lo lắng ông giàu thế mà ! - Tuấn cười -

- mi chơi ta đấy à ! ủa mắc gì mà ta phải lo cho con heo kia, để tên Khánh lo đi hần là chồng của con heo kia mà. - Jim hậm hực -

- heo này....!

cứ 1 tiếng heo San lại ném vào mặt Jim 1 cái đùi gà.

- Oái.... ! mi lạ nhỏ, ta kêu mi heo thì mi đánh tên kia kêu mi heo sao ko đánh. - Jim tò mò -

- có ma mới dám đánh hần, ta đâu ngu nhào vô chi để thua thê thảm, chửi thảm hần được rùi ! - San tuôn 1 tràng -

Khánh dời ánh mắt sát thủ sang San làm cô nàng im bật cú đầu mà ăn, tên Jim nhớ ra điều gì đó rồi quay sang Như:

- Ê ! mi thích cầm lửa đốt túi ta là sao !

- ta đốt túi mi bao giờ !

- còn chối !

- người ta hỏi chứ có chối đâu ! - Tuấn đá đều -

- mi im đi, mi hứa gì với ta, giờ tính sao !

Ngọc hậm hực bực tức, cứ thế 4 con người đấu khẩu với suốt buổi ăn, đồng hồ vừa đúng 10 giờ sáng thì cả đám rời khỏi nhà hàng đi long nhong khắp phố bỗng Ngọc ngồi xuống:

- ta không đi nữa, đau chân chết được.

- mi lười thì có ! - tuần trêu __

- thôi mà Ngọc sắp tới công viên rồi ráng đi tới đó chơi vui hơn ! - San an ủi -

- nhưng chân tui đau ! - Ngọc nhăn nhoe -

- vậy mi bảo ai công đi ! - tuần quay ra sau -

đúng lúc đó 4 con người kia thì đã có cơ để khỏi phải công Ngọc:

- A ! như, như nhìn kìa đẹp ha, tui với Như đi trước nha ! - Jim giả vờ -

- có thấy gì đâu ! - Như ngây thơ -

- San ! đi....đi tui phải theo sát con Như ! - Khánh lôi San đi -

- ê....ê ! ông công Ngọc đi nhá ! - San nói lớn -

câu nói của San làm người xung quanh cúi nhìn, Ngọc ứa lệ, “dám bỏ mình ” đang định đứng dậy thì tuần nói :

- để tui công cho !

- Khỏi! - Ngọc giận dỗi đứng dậy chột té -

- đấy ! có đi được đâu ! - tuần đỡ Ngọc -

vậy là cô nàng ngậm ngùi để cho tuần công đi, tuần đi thật chậm còn Ngọc thì cố để không va chạm vào tuần quá nhiều, đến được khu vui chơi đi được 1 lúc thì San đề nghị:

- Chán quá ! đi nhà ma đi! - San -

- không tàu lượn ! - Tuần -

- No, đập vịt ! - Ngọc -

- A, đu quay ngựa kìa ! - Như -

7. Chương 6: Cuộc Sống Thực Sự Hạnh Phúc

cãi nhau một trận, cả đám kéo nhau vào nhà ma xung quanh tối đen, từ dưới chân thối lên một nguồn gió lạnh buốt San nép sát vào Khánh, còn Khánh thì cứ thần nhiên như đi dạo công viên nhà mình và cố đẩy San ra, còn Ngọc an tọa trên lưng Tuần nhưng vẫn đang run, còn Jim và Như thì soi mói cái bản đồ với những bức tường quanh đó, từ đâu bóng đèn màu xanh bật sáng kéo theo đó là những tiếng kêu ai oán, những con ma từ đâu chui ra mấy con ma nữ đầu tóc rối bời, áo trắng rách tả tơi, mặt mày mau me be bét nhảy bổ vào Như và Jim, 2 người này xoay mấy con ma nữ mòng mòng coi cái này, xem cái kia lúc này là ma hù giờ là hù ma, mấy con ma kia đổ vào Ngọc và Tuần, Ngọc hoảng quá đâm vào lưng Tuần, còn mấy con ma kia thì kéo tay kéo chân Ngọc xuống làm cho Tuần đã công nặng nay còn nặng nay còn nặng hơn, bức xúc chàng ta tung mấy cú đá ngàn cân vào mấy con ma, sau mấy giây thì bọn ma nữ đã nấp sập dưới đất, haizz.....để coi cái cặp kia, hơi ới.....mấy con ma nữ thấy giai đẹp là cứ như bắt được vàng, mắt sáng như đèn ô tô nhưng lại chướng mắt San này giờ cứ ôm cứng lấy Khánh mà ra sức hù dọa làm San ta càng ôm chặt Khánh hơn, San như đứa con nít bù lu bù la hét lên:

- A....a....!Ma.....a....., Khánh....ma kìa, hix.....hix.....hu.....hu.....Khánh ơi đưa tui ra khỏi đây đi, Khánh.....Á.....a!

San nhảy nhoi nhoi quàng tay ôm lấy Khánh, Khánh thì nhăn mặt khó chịu nhưng muốn hù San nên chàng ta móc cái điện thoại ra và tự sướng với mấy con ma nữ, làm mấy nàng ma nữ cứ sướng hơn cả người, thậm chí còn tiền cả đám ra cổng, ra khỏi cổng Như tiếc nuối vì không được nghiên cứu thêm tí nữa, còn San và

Ngọc thì mặt xanh như tàu lá chuối, nước mắt ngấn dài, San vẫn chưa hết sợ bám lấy cánh tay Khánh ôm thật chặt:

- này, buông ra được rồi đấy !

- Cho mượn xú đi mò ^.^ ! - San nịnh -

- đồ lợi dụng !- Khánh mắng -

- ừ ! thì lợi dụng đấy, mà đâu có ai cấm việc “vợ chồng” ân ái đâu nhỉ. - San nhấn mạnh từ “vợ chồng” -

Khánh chỉ biết lắc đầu ngao ngán mà để cho San khoác tay, cái vớ đồ cải buring này mệt mỏi. 3 cặp đôi 3 sắc thái tình cảm đi bên nhau đều rất vui vẻ làm ai cũng ngưỡng mộ. Trò chơi tiếp theo sẽ là “tàu lượn siêu tốc” Như với Ngọc nuốt khan mà leo lên, đương nhiên cặp nào ra cặp đó rồi ^o^ . Khánh San ngồi đầu tiếp theo sau là 1 vài vị khách, đến ghế thứ 4 và 5 là Như Jim tiếp theo là Tuấn Ngọc, con tàu bắt đầu di chuyển nó nhanh dần và lao đi như gió, San thích thú reo lên còn Khánh thì không chút cảm giác ngồi im như tượng:

- nè ! im lặng đi ! - Khánh quát -

- Tui có mồm thì tui có quyền ! A.....A.....A....- San cãi -

- đồ cải buring ! - Khánh mắng -

- có mi ấy, đồ gấu bắc cực ! - San tức -

Và cứ như vậy cặp đôi gây sự chú ý của mọi người ai cũng im lặng và quên đi cảm giác lo sợ để nghe 2 con người kia cãi nhau, haizz.....đúng là thương nhau lắm cắn nhau đau mà, ngồi trên tàu lượn mà còn tâm trạng để cãi nhau =.=', còn Ngọc thì ôm chặt Tuấn hét lên không ngừng làm tim ai đó khê loạn nhịp, Như và Jim thì nhắm tịt mắt, 2 tay nắm chặt thành, con tàu sắp sửa lao xuống mọi người đều nín thở và rồi nó lao nhanh xuống tưởng chừng như sắp đâm xuống đất thì nó lại lao vút lên làm mọi người chóng mặt, con tàu sau 1 hồi chao lượn cũng dừng lại, người khóc kẻ cười đủ sắc thái cảm xúc, Ngọc thì không chịu được sau 2 trò ú tim nên dứt khoát đòi đi cáp treo, vậy là cả đám kéo lên cáp treo, mỗi cáp treo ngồi 2 người, cáp treo đi được 1 nửa thì dừng lại làm mọi người đứng dậy, San lo lắng:

- nó bị sao vậy !

- Yên tâm đã có điện dự trữ mà ! - Khánh ngược lên -

San nhìn Khánh lo lắng, đang định ngồi thì cáp treo lúc lắc San trượt chệch té, Khánh nhanh tay đỡ lấy, 4 mắt nhìn nhau chưa kịp phản ứng thì nó lại rung làm Khánh không giữ thăng bằng được và té nhào tới vậy là “first kiss” >.<, san=“” đơ=“” người=“” mặt=“” đỏ=“” gan=“” còn=“” khánh=“” lúng=“” túng=“” đứng=“” dậy=“” cáp=“” treo=“” lại=“” hoạt=“” động=“” bình=“”>

Hazz..... vậy là cuộc zui từ đó trở đi ngược hết biết, cả đám kéo nhau về nhà, mọi chuyện lại đầu vào đấy, về tới nhà Khánh vào ngay phòng tắm, còn San chưa hết ngược nên ngồi lì trên bàn, buồn chán mở tủ, trong tủ toàn là trang sức nhưng cái quan trọng là sợi lắc tay bằng vàng lấp lánh rất đẹp, vốn không phải là người tham lam nên San cất nó vào tủ không luyến tiếc, Khánh vừa ra thì San vào, ngược với sự ngược nghịu của San thì Khánh biết San đang rất buồn ngủ nhưng không dám nằm, đồng hồ vẫn chạy, thời gian trôi qua vùn vụt, Khánh khó chịu ngồi dậy:

- Nè ! ngủ thì cứ ngủ đi chứ.....

Chưa nói hết câu thì San đã gục trên giường, hóa ra là nàng ta ngủ rồi, Khánh lắc đầu sửa lại tư thế cho San rồi cùng ngủ, nằm đối mặt với San, Khánh có thể nghe được hơi thở đều đặn của cô vợ, không hiểu sao anh choàng tay ôm San vào lòng, cứ tưởng cô nàng sẽ tỉnh giấc, ai dè nàng ta còn ngây thơ mà nép sát vào, những hơi thở ấm áp của San phả vào lồng ngực Khánh nhẹ như cơn gió xuân, một sự rung động nhẹ, ôm San vào lòng Khánh thấy thật ấm áp, mùi nước hoa nhẹ dịu tỏa ra từ người San thật dễ đưa người ta vào giấc ngủ. Ngoài cửa người đàn ông khẽ khép cửa trở về phòng, vậy là một đêm yên bình lại trôi qua, ngày mai đâu ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng 2 con người kia họ biết rằng họ đang dần kéo gần hơn khoảng cách của họ lại với nhau.

8. Chương 7: Vụ Bất Cốc

Sau những ngày vui cười cực áp lực các bạn trẻ của chúng ta quay lại trường và có vẻ thân thiết hơn xưa những tiết học nhàm chán trôi qua thì bây giờ tại canteen trường lại đông đúc và náo nhiệt hẳn lên, bàn ăn gây sự chú ý nhất vẫn là bàn của nhân vật chính “Khánh San” đương nhiên không thể thiếu 4 con người kia, San Ngọc Tuấn gục trên bàn ăn chán nản còn Như và Jim thì say sưa với bộ cờ tướng, Khánh vẫn nhâm nhi li trà nóng và đọc sách:

- Đồ ăn của các bạn đây! - Phục vụ -

- Anh Tuấn, có phi vụ mới ! - Một nam sinh -

Lập tức 3 con người kia chồm dậy, San vì nghe mùi thức ăn, Tuấn và Ngọc vì muốn đi chơi còn 3 con người kia thì vẫn bình thản, trong lúc San ngấu nghiến đồ ăn thì Ngọc van nài Tuấn:

- Tuấn ! cho tui đi đi.

- Không ! - Tuấn cự tuyệt -

- Đi đi mà, đi.....mà.

- không là không ! - Tuấn lắc đầu -

Ngọc bắt đầu cáu, lửa giận nghi ngút lớn tiếng quát:

- ông là đồ ngụy quân tử, nói không giữ lời, đồ ích kỉ, tâm địa xấu xa....

- ta mặc kệ mi ! - Tuấn đứng lên -

Hết cách Ngọc khóc um lên làm mọi chuyện càng lúc càng rối, vậy nên Tuấn đành dẫn Ngọc theo vì con bé này thế nào nó cũng trốn đi theo, mà nếu quản không chặt thì lại có chuyện như mấy lần trước thì thắm, sau khi Tuấn và Ngọc rời đi thì Khánh cũng có việc nên về công ty, còn Jim Như San thì về nhà, Jim sau khi được 2 nàng kia về cũng đi mất, hôm nay quả là buồn thật ai cũng có việc, San về phòng chán nản mở tủ ra, lại là chiếc vòng tay vàng tay đó, nó rất đẹp, San cầm lên ngắm nghía nó hồi lâu rồi đeo nó vào đang đeo thì Khánh bước vào Khánh thoáng giận, nhếch mép:

- thì ra cho cô bao nhiêu vàng vòng cô cũng không lấy hóa ra là thích cái đó.

Lòng tự ái bị đụng chạm Sấn nên giận tháo chiếc vòng tay ra đặt lại trên bàn San nói:

- Tui không cần! tui thích cái khác cơ.

Tuy nói thế nhưng San rất buồn, San dọn qua phòng Như cả đêm, San kể lại cho Như nghe, Như bảo:

- San này, sau này đừng chạm vào chiếc vòng đó nữa nhé!

- Hửm! Sao vậy ? - San tò mò -

- Không có gì, anh Khánh rất quý chiếc vòng đó lúc trước khi mẹ mất, mẹ rất hay đeo nhưng

- Sao ! - San nhăn mặt -

- Nhưng mẹ lại bị chính chiếc vòng đó hại chết.

- Hại chết ? - San hỏi -

- là vậy, mẹ trong 1 lần làm rơi chiếc vòng trên đường về nhà thì có người đem trả nhưng người mang trả lại đã tẩm độc vào chiếc vòng đó, lúc mẹ chạm vào và ăn cơm thì trúng độc qua đời.

San im lặng, San biết đối với mỗi đứa con người mẹ là quan trọng như thế nào, thiếu mẹ anh em họ đã quá khổ sở để qua được giai đoạn đó, Như kể xong thì quay sang bên kia, biết Như khóc San dỗ dành:

- đừng khóc nữa để chị hát cho em ngủ !

Như quay lại ôm lấy San, San nhẹ nhàng vuốt đầu Như khẽ vát tiếng hát:

Sinh con ra trong bao nhiêu khó nhọc

mẹ ru con yêu thương con tha thiết

mong cho con luôn ngoan hiền hiền no say

vì đàn con thơ ngây yêu dấu đã hi sinh cho con bao nhiêu tuổi đời, mẹ đã cho con lớn lên, luôn bên con khuyên răn con nên người, mẹ yêu thương con hơn yêu cuộc sống, mong cho con luôn sáng soi cho con là mẹ yêu, khúc hát ru cho con trong giấc mơ là mẹ yêu

Như dần chìm sâu vào giấc ngủ, San đứng dậy vén chăn đắp cho Như rồi sang phòng Khánh, Khánh nằm đó mắt nhắm nghiền nhưng thực sự Khánh rất nhớ mẹ, lúc trước mẹ anh cũng hay hát bài này để đưa anh vào giấc ngủ, San nằm phịch xuống giường cố không đánh thức Khánh, mọi vật chìm dần vào bóng đêm, nhưng tại một quán bar:

- Chị ! chị không định dạy nó à ! - một nữ sinh -

- phải đó ! chị kéo dài lâu quá rồi ! - nữ sinh khác nói -

- từ từ đi mấy em ! - cô gái trả lời -

cô gái uống cạn li ứt-ki rồi đến gần 1 anh chàng trung niên giàu có:

- anh! - cô gái nhẹ giọng -

- có chuyện gì không cô em ! - anh ta trả lời -

- anh có muốn đi uống với em một li không

- đi đâu em ! - anh ta phần khích -

- Hotel đó ! - cô ta bỏ đi -

ooo0ooo.....ooo0ooo.....ooo0ooo

buổi sáng lại bắt đầu, mọi việc không như ngày thường, Khánh hôm nay không đi học, Ngọc thì dính lấy Tuấn, Như có vẻ rất buồn, San thì ở nhà, Jim không dám hỏi, tình hình căng thẳng, kéo dài tới giữa trưa lúc Như bỏ về nhà thì gặp San ở tiệm vàng tay cầm 1 số tiền rất lớn gấp rút cho vào túi và gửi ngân hàng, Như đến gần:

- San ! San làm gì ở đây vậy !

- Hả! Như sao lại ở đây.....! San có chút việc ấy mà ^.^

- vậy hả ! đi dạo đi ! - Như tươi tỉnh -

Như kéo San đi khắp phố phường, lúc đang định về thì 1 bọn mặc áo đen từ đâu nhảy ra tóm lấy Như kéo lên xe, San hoảng quá hét um lên, vừa hét vừa đánh, để tránh bại lộ bọn chúng bắt luôn San, San và Như bị đưa tới 1 nơi rất xa, vì bị bịt mắt nên không thấy gì thì một giọng chua chát vang lên:

- ô hô ! xem ai đây !

- Tiền đâu ! - 1 giọng giang hồ -

- Tao nói trước, tao chỉ muốn bắt con kia còn em này tao không chịu trách nhiệm à nha !

- yên tâm chỉ cần cô đưa đúng số tiền là được.

“phịch...” tiếng vật gì đó rơi xuống, kéo theo sau đó là sự im lặng và tiếng động cơ xe, giọng nữ kia vang lên:

- nhốt con này vào trong kia cho tao, nhớ trói chặt vào, bịt miệng nó lại

- dạ ! - một vài thanh niên lên tiếng -

Sanh bị đẩy vào 1 căn phòng và bị trói chặt vào ghế, chiếc khăn bịt mắt rơi xuống San nhìn qua khe cửa, Như đang nằm trên đất, đầu có vài vết máu, cô gái kia móc chiếc điện thoại ra gọi cho ai đó:

- chồng yêu ! chồng có muốn gặp lại em gái không nà !....nếu muốn thì tới khu vui chơi 1 tí nà !
ha....ha....ha

cô ta cúp máy cười 1 cách điên dại, còn đầu dây bên kia Khánh hất mọi thứ cuống đất, Jim Tuấn Ngọc đều rất lo lắng, sáng giờ không thấy San đâu cộng thêm chuyện tối qua San nói như vậy với lại sau khi điều tra Khánh biết mẹ San mắc nợ, tất cả cộng dồn lại Khánh đổ hết lên đầu San:

- cô ta là 1 con quỷ !

Khánh tức giận bước đi, phân công đều đặn đi cứu Như, Ngọc Tuấn thì giao tiền chuộc rồi hốt trợn. Jim và Khánh đến một bãi đất trống ở ngoại ô thành phố, bước vào căn nhà hoang ở ngoài thì có mấy chục tên côn đồ cầm sẵn vũ khí, còn ở giữa một cô gái bị treo ngược lên, đầu bị nhấn liên tục vào thùng bằng kính, nước trong suốt nào là đá, cá..... khuôn mặt tái nhợt xanh xao, Jim điên cuồng lao vào đâm tới tả bọn kia, Khánh hét:

- được rồi ! cứu con bé đi !

Jim dừng lại bỏ lại đám kia cho Khánh xử, nếu nói Jim tàn bạo thì Khánh còn tàn bạo hơn Khánh như trút toàn bộ giận dữ khi nghi ngờ San, sau chưa đầy 5s bọn kia la liệt dưới đất, Khánh tiến lại chỗ Jim, Jim đang điên cuồng đập bể cái kính to kia nhưng trời không chiều lòng người, cái kính này dày quá, tim Jim thất lại nhói lên đau buốt hết lực đập mạnh vào tấm kính, Tấm kính vỡ choang nước tràn ra ngoài sợi dây trời Như bị cắt, Như rơi xuống đất cơ thể lạnh buốt, người Như lã đi, Jim bế thốc Như lên chạy như bay ra xe, Khánh chuẩn bị đi thì bắt gặp chiếc nhẫn nằm dưới đất, nó chẳng phải là nhẫn cưới của Khánh và San sao, sao nó lại ở đây, San từng có mặt ở đây sao...đầu Khánh đặt ra nhiều câu hỏi lúc này nhưng Khánh gạt sang 1 bên nhanh chóng đến bệnh viện.

San ở sau cánh cửa mắt mở to nhìn bóng lưng Khánh rời đi, tim San đau như cắt “Khánh...! sao anh lại bỏ đi, sao không tìm tôi, rõ ràng anh đã thấy chiếc nhẫn đó, tôi đáng ghét vậy sao, ngay cả việc thắc mắc tôi như thế nào cũng không có sao ngay cả tình bạn cũng không thể ư ! ” nước mắt San rơi rất nhiều nhưng San luôn an ủi bản thân rằng:

: không sao đâu ! Khánh sẽ quay lại cứu mình, chỉ vì Như gặp tai nạn nên phải cấp cứu thôi, Khánh nhất định sẽ tới : San chờ đợi trong tuyệt vọng nhưng mọi người đâu ai nghĩ là San cũng bị bắt, họ lo cho 1 mình Như cũng đủ khổ rồi.

oooo....tại bệnh viện....oooo

- bác sĩ ! Như sao rồi bác sĩ ! - Jim lo lắng -

- cô ấy bị ngạt nước, đưa đến bệnh viện hơi trễ nên đang trong tình trạng nguy cấp.

- mong bác sĩ cố gắng cứu nó. - Khánh lơ đãng -

- đó là trách nhiệm của chúng tôi.

XIN LỖI VÌ ĐÃ ĐĂNG TRUYỆN HƠI TRỄ MONG CÁC BẠN THỨ LỖI ^.^

9. Chương 8: Hiểu Làm Được Hóa Giải

Vị bác sĩ lại trở vào trong, sau 5 - 6 tiếng vị bác sĩ trở ra:

- Bác sĩ !

- Cứu được rồi, may mà cô ấy có nghị lực sống cao nên tuần sau sẽ tỉnh lại.

- Cảm ơn bác sĩ ! - Jim thở phào -

Mọi việc bắt đầu ổn định, ngày thứ 2 sau khi Như bị bắt San vẫn chưa trở về, Khánh cứ nghĩ San đi đâu đó nên không quan tâm nhưng còn San, San vẫn chờ đợi Khánh, 2 ngày rồi vẫn không thấy ai, sợi dây trói bị San cào tới bung ra, San đứng dậy mệt mỏi đẩy cánh cửa ra thều thào rời khỏi nơi máu me này, vừa bước ra thì những tia sáng ấm áp đã soi thẳng vào San, ấm áp và yên ắng đến lạ thường San bước đi chệch choạch trên đường trông như người mất hồn, mắt đục ngầu một màu xanh thẫm, tới trước cánh cổng biệt thự to lớn San nhấn chuông, những người làm chạy ra mở cửa:

- Mợ hai ! Mợ hai ! Mợ sao vậy nè !

San ngất lịm đi, những người giúp việc đưa San lên phòng, San chìm sâu vào giấc ngủ, “lúc San mở mắt ra thì một màu trắng xóa, xung quanh toàn màu trắng, bỗng Khánh hiện ra, San vui mừng chạy đến nhưng lại bị 1 bàn tay kéo lại, cô gái kia đồng cảnh kéo Khánh đi, Khánh không 1 chút cự tuyệt thậm chí không nhìn lấy San 1 cái, San vô thức đuổi theo nhưng càng đuổi theo thì Khánh càng biến mất San chơi vơi trong khoảng không” San bật mạnh dậy hóa ra là mơ nhưng cảm giác cứ như thật vậy, San cố gắng ngồi dậy nhưng cơ thể không có sức vừa đứng lên đã té xuống, Khánh từ ngoài bước vào tay cầm 1 bát cháo và ít thuốc chạy lại đỡ San:

- Ngồi yên không được à ! - Khánh trách móc -

- Cảm ơn ! - San thều thào -

- Ăn ít cháo đi ! - Khánh đưa cho San bát cháo - mấy ngày nay đi đâu vậy, sao không về nhà ?

- Xin lỗi ! nhà mẹ tui có chuyện nên về nhà mấy ngày đó mà ! - San cười -

-.....! vậy sao ! - Khánh buồn -

- mà! Như sao rồi !

- Không sao, con bé ổn rồi, uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi. - Khánh lạnh giọng -

Khánh bỏ xuống phòng khách, lòng đầy tâm trạng, Khánh thấy đau khi San nói dối, đau khi San bệnh, thấy nhớ và lo khi San bỏ đi không lí do, nhưng anh đau hơn là anh đang yêu người mà anh không nên yêu, đã tâm của San thật ích kỉ, Khánh trở về với vẻ lạnh lùng trước kia, bước lên phòng, Khánh kéo tủ tìm chiếc vòng nhưng không thấy, nó mất rồi Khánh lục tung phòng, nghe tiếng ồn San ngồi dậy thấy Khánh hốt hoảng tìm gì đó hỏi:

- Sao vậy !

Khánh chợt dừng lại lao đến San kéo mạnh tay San nghiêng rãng mắt hần lên những tia lửa chết chóc:

- Chiếc vòng đâu rồi ! nó đâu rồi !

- Buông ra ! đau !buông ra đi ! - San đẩy Khánh ra nhưng hành động của cô cứ như già trắng se cát biển đông, Khánh hét lớn:

- Nói !

- Nó ở trong tủ bên trái ngăn thứ 2 đó !

Khánh buông mạnh tay San lao tới gần tủ lấy chiếc vòng, Khánh quay lại hỏi San:

- Ai cho cô tự ý đổi chỗ chiếc vòng này hả !

- Tại tui thấy.....để đó không an toàn nên tui.....

- để ở đâu tui tự biết, không khiến cô nhiều chuyện

- Tui cũng chỉ có ý tốt thôi mà - San tức -

- Tui không cần ! - Khánh đập cửa bước đi -

San tức giận xuống nhà bếp, lúc bước xuống Khánh đã ra cổng, bực tức ngồi vào bàn, bà quản gia đến gần nhẹ giọng:

- Mợ hái ! sau này mợ đừng chọc tức cau hai nữa !

- Cháu chọc tức tên đó khi nào chứ !

- Cậu hai là vậy đó nhưng cậu ấy rất quan tâm cô, lúc này là chính cậu ấy vào bếp nấu cháo cho cô đấy !

- thật sao ! - San ngạc nhiên -

Bỗng dưng thấy mình có lỗi, San cầm điện thoại lên rồi bỏ xuống muốn gọi nhưng không dám, phân vân mãi San nhìn đồng hồ đã 7 giờ tối rồi cơ à, San nhanh chóng vào bếp, cực lực lăm San mới làm xong mâm cơm, đúng lúc Khánh vừa về, Khánh đi thẳng lên lầu, San nhanh tay bế cốc cà phê lên, gõ cửa:

- Tui vào nhé ! - San nói nhỏ -

Không ai trả lời San đẩy cửa vào, Khánh ngồi im trên bàn làm việc, San đặt li cà phê lên bàn nhỏ giọng:

- Tui....xin lỗi ! chuyện lúc trưa, tui không cố ý thiệt mà, tha lỗi cho tui đi, ha.....Khánh ha....!

- Xong chưa !

- ừm ! - San gật đầu -

- Ra ngoài ! - Khánh lạnh giọng -

- nè ! uống tí cà phê đi cho tỉnh táo !

San đưa cà phê cho Khánh, thấy phiền Khánh đẩy ra không may li cà phê lắt65 đổ úp vào tay San làm cho bàn tay nhỏ nhắn của San sưng phồng lên, San ôm tay mắt ứa lệ:

- Quá đáng !

San bỏ đi xuống nhà bếp, ngồi trong phòng 1 lúc, kHánh nhớ lại chuyện lúc này thấy mình hơi quá đáng nên xuống phòng khách nhưng vừa đi được 1/3 cầu thang đã thấy San ngồi ở chân cầu thang khóc nức nở, thấy San khóc tim Khánh rất khó chịu, đến gần San, Khánh ngồi xuống vỗ vào đầu San:

-Sao lại khóc !

- Hứm ! - San quay đi không thèm trả lời -

- Tui xin lỗi chuyện này được chưa, đưa tay đây xem nào ! - Khánh cầm bàn tay bị bỏng của San lên -

- không cần ! - San giật lại nhưng lại quá đà va vào lan can đau quá San khóc to hơn, Khánh lắc đầu ngao ngán, San đưa bàn tay đau cho Khánh xem như một đứa bé bị ngã đau mách người lớn, San uất ức:

- Hu.....hu....! hức.....tui xin lỗi....hức,, „rồi mà.....! hu.....hu....hức.....hức....quá đáng....hức hức.....hu...hu....đau.....!

Khánh xoa bàn tay bị tẩy đỏ của San, dỗ dành mãi cô nàng mới nín, sau khi nín San lòi Khánh xuống nhà bếp bắt Khánh ăn cơm với cô, San dọn thức ăn ra, bàn thức ăn hoành tráng nhìn đã thấy sợ (không sợ mới lạ ! rau thì khét, cá thì nửa sống nửa chín, cái món nhìn ngon nhất cũng không phải là cơm =.=’) Khánh ngồi xuống liên tục gấp thức ăn cho San, San cũng nhiệt tình ăn và nhiệt tình nôn ra, Khánh ngồi 1 chỗ cười nắc nẻ

Buổi tối diễn ra thuận lợi, lỗi lầm của San được tha thứ, tình cảm của họ cũng tiến thêm 1 bậc. Nhưng đâu ai biết ngày mai sẽ như thế nào ?

10. Chương 9: Hạnh Phúc Rạn Nứt

Sau 2 tháng nằm bệnh viện Như cũng được đưa về nhà, ông Hoàng vì muốn tổ chức tiệc đón Như nên đã làm party tại nhà mời khá đông khách một buổi tiệc rộn rã tiếng cười nói, trong lúc mọi người đang ăn uống vui vẻ thì San ngồi ở 1 góc hành lang vắng người đang hóng gió San nghe tiếng ai đó cãi vã, lần theo giọng nói San bắt gặp 1 cô gái khá xinh xắn bị 1 đám nữ sinh đánh đập, không chịu được San hét:

- dừng tay !

- Ê ! tụi bây nhìn kìa ! - 1 nữ sinh -

- ủa ! đây chẳng phải là vợ hai nhà họ Hoàng sao ! - nữ sinh khác nói -

- xin hỏi vợ hai đến đây có việc gì không ? - nữ sinh khác hỏi -

- ai cho các người đánh nhau ở đây, bảo vệ !

San gọi bảo vệ, lập tức 10 người kéo đám nữ sinh kia ra khỏi cổng, cô gái đứng dậy nước mắt lã chã cúi đầu cảm ơn, San đưa cô gái kia vào trong:

- ủa chị dâu, ai vậy !

- Chào....chào bạn.....mình là Trịnh Kiều Phương.

cô gái tỏ vẻ nhút nhát sợ sệt, San kêu Phương ngồi xuống giải thích với mọi người:

- cậu ấy bị một vài nữ sinh hành hạ ấy mà !

- ra là vậy ! - Jim gật gù -

Như tò mò, Như đã nghe thấy giọng nói này rồi, nó rất quen thuộc, rốt cuộc cô ta là ai, Khánh từ xa đi tới ngồi xuống:

- Jim lấy giúp mình li uyết-ki !

- không rảnh !

- A! để tớ lấy giúp cậu - Phương đứng dậy -

- ai vậy ! - Khánh tò mò -

- vợ cậu mới ra tay nghĩa hiệp ấy mà ! - Tuấn trêu -

Phương tay cầm li uyết - ki đi tới, lúc đưa cho Khánh, Phương giả vờ vấp ngã làm đổ rượu lên người Khánh, Phương cầm khăn giấy lau chỗ dính rượu, liên tục xin lỗi:

- Xin lỗi ! xin lỗi ! xin lỗi !, tôi không cố ý, thành thật xin lỗi....

- đc. rồi ! - Khánh quát -

Phương nước mắt lã chã lù lùi lại, Khánh bỏ đi về phòng, Phương đuổi theo, Như thấy lạ nói với Jim:

- Jim này ! theo dõi và điều tra cô gái kia giúp ta được không !

- OK ! - Jim hào hứng -

- Sao vậy Như ! - Ngọc tò mò -

- k có gì ! - Như giả vờ -

Khánh bực tức vào phòng tắm, Phương đuổi theo Khánh về phòng, khác với lúc ngây thơ ban nãy, Phương nhếch môi, mắt đầy sát khí nhìn tấm ảnh cưới treo ở đầu giường của Khánh và San, bước quanh căn phòng Phương dừng lại ở bàn làm việc của Khánh, chiếc vòng bằng vàng óng ánh, Phương nở nụ cười quỷ quyệt cầm chiếc vòng cho vào sọt rác, San từ ngoài bước vào:

- Phương cô làm gì vậy !

- Ô ! San cô làm gì vậy, sao lại ném vào sọt rác !

Phương nhanh tay nhặt chiếc vòng từ sọt rác ra, San tròn mắt kinh ngạc:

- cô nói gì vậy !

“Bốp” Phương tự tát mình rồi giả vờ ngã xuống đúng lúc Khánh bước ra, Phương không quay lại nhìn Khánh, mắt ứa lệ thút thít:

- San tôi xin lỗi ! tôi không cố ý, cô yên tâm tôi sẽ không nói với ai đâu, cô không cố ý ném nó vào sọt rác phải không hic.....hic....San.....tôi thành thật xin lỗi, tất cả là lỗi của tôi, tôi không nên chạy vào đây nhưng

tôi chỉ muốn xin lỗi thôi mà với lại chiếc vòng đẹp quá tôi chỉ muốn xem thôi, tôi không có ý gì khác đâu !
- Phương quỳ xuống -

San tròn mắt ngạc nhiên nhìn Phương, San đẩy Phương nhẹ nhưng Phương lại cố tình té mạnh va vào Khánh, San nói:

- Cô đang nói dối !

- Á ! Khánh....Khánh..... - Phương giả vờ ngạc nhiên nhìn Khánh, Phương đứng dậy giả vờ giải thích - Khánh.... cậu đừng hiểu lầm tất cả là lỗi tại tôi không liên quan gì tới San, phải không San - Phương quay sang San nước mắt đầm đìa -

Khánh tiến lại gần San, ánh mắt chứa đầy sự thất vọng, nghi ngờ và đau khổ, Khánh giọng:

- Chẳng phải tôi bảo em đừng chạm vào chiếc vòng đó nữa sao !

- tôi không có ! - San run sợ -

- Phải đó, không phải lỗi của San đâu - Phương giải thích -

- vậy những gì tôi nghe là giả sao !

Phương cúi gầm mặt chạy đi, trên môi còn vương lại nụ cười độc ác, San nhìn Khánh nhugn7 đáp trả San là ánh mắt tức giận của Khánh, San cố giải thích:

- Khánh nghe tôi nói đi ! không phải tôi thật mà, tôi không có làm thật mà !

- Làm sao tôi tin được cô, tôi với cô đâu là gì của nhau ! - Khánh quát -

- K là gì của nhau sao ! ngay cả bạn cũng không ư ! - San thất vọng -

- Phải ! - Khánh quát -

- vậy mà tôi đã nghĩ chúng ta có thể sẽ!

sẽ NTN ? - Khánh chế giễu - tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ thích cô cả !

- anh hiểu lầm tôi chỉ vì 1 chiếc vòng đó thôi sao ! - San nhẹ giọng -

nói cho cô biết cô không có tư cách chạm tay vào chiếc vòng đó !

- tôi không có tư cách, anh cũng đâu đủ có tư cách !

“Bốp” Khánh tức giận tát San, San té gần mép giường, cái tát tai của Khánh vang lên như cầu xé vào lòng San, Như chạy vào kéo theo sau là Jim Ngọc Tuấn và ông Hoàng, San ngồi dậy mắt ướt đẫm, khóe môi đau điếng và giọt máu rơi xuống cùng nước mắt, San đặt tay lên ngực cúi gầm mặt cố gắng ngăn nước mắt nhưng tim cô đau quá, nó nhói lên như có hàng ngàn mũi tên đâm xuyên qua, người mà cô yêu lâu nay, người mà cô chờ đợi và tin tưởng hoàn toàn không xem cô là bạn cũng không hề có tình cảm với cô, chỉ là cô ngộ nhận, chỉ là cô yêu đơn phương, tất cả chỉ là do cô tưởng tượng ra mọi thứ đều không có thật, nhưng tại sao tim cô lại đau thế này, nó đau quá, San đưa tay lên mép giường cố gắng đứng dậy, San nhìn Khánh một cái nhìn sâu thẳm và bi thương, Khánh bỏ đi, bàn tay Khánh run lên đầy bất lực, “cậu vừa làm gì chứ, cậu đã đánh San, cậu làm San khóc, đây không phải là lần đầu tiên cậu làm San khóc, nhưng lần này lại khác mấy lần trước, là cậu trực tiếp đánh San, là cậu không nghe San nói k phải, là cô ta ích kỉ, là cô ta làm tổn thương cậu trước, là cô ta có lỗi.....”. Lí trí và tình cảnh làm cậu bất lực Khánh tăng ga hết tốc độ cố để gió cuốn đi những muộn phiền của bản thân, nhưng thực chất là cậu đang muốn để gió cuốn đi những giọt nước mắt đầy bi thương của cậu, chiếc mô-tô của Khánh đỗ xích trước 1 quán bar, Khánh lạnh lùng bước vào, tiếng nhạc xập xình bỗng dừng dừng lại, Khánh bước vào một căn phòng vip, lập tức một đàn em canh cửa 1 ng‘ bước vào:

- Anh ! Anh mới tới !

Khánh gạt đầu, ra hiệu cho tên đàn em mang rượu vào, tên đàn em bước ra cửa dặn dò:

- tụi bây canh cho cẩn thận vào, anh Khánh mà nổi điên thì 100 cái mạng của tụi mày cũng không đủ để ảnh xả giận đâu !

- DẠ ! - tiếng trả lời rầm rập -

Chưa đầy 2 phút trên bàn Khánh đã đầy rượu từ mạnh đến cực mạnh, ở ngoài Phương năn nỉ:

- Anh ! cho em vào đi !

- K được !

- Đi mà anh ! - cô ta ngọt ngào -

- được ! nếu cô em muốn chết - hấn cười đều -

Por đưa cô ta vào trong (Por là đàn em của Tuấn cũng là người tình cũ của Phương) lúc này cô ta đã hóa từ hồ li sang thỏ con, ngoan ngoãn dịu hiền và ngây thơ

11. Chương 10: Người Phụ Nữ Thứ 2

Ở trong phòng Khánh liên tục nốc từng chai rượu, Khánh muốn uống thật say, muốn quên đi hình dáng người con gái kia nhưng càng uống Khánh càng nhớ, còn Phương từ khi vào đã ngồi im đợi Khánh uống nốt chai thứ 7, Phương tỏ vẻ lo lắng chạy tới:

- Khánh....! cậu thôi đi, San đang chờ cậu ở nhà đó.

- Cút! - Khánh lạnh giọng -

- Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, là lỗi của tôi không phải lỗi của San, cậu về xin lỗi San đi !

- TÔI BẢO CÔ CÚT ĐI ! - Khánh tức giận -

Phương hậm hực giậm chân xuống nền nhà, giật lấy chai rượu của Khánh:

- Cậu thôi đi !

Lợi dụng lúc Khánh đứng dậy Phương cho vào 1 viên thuốc gì đó lắc đều chai rượu lên, viên thuốc nhanh chóng tan ra, Phương thì đã thôi ngăn cản mà ngồi uống ngay bên cạnh đợi Khánh say, sau 10 - 15' Khánh gục trên ghế, Phương mỉm cười nhìn Khánh:

- Rồi thì anh cũng sẽ là của em !

Phương đưa Khánh ra khỏi quán bar, bắt taxi đến thẳng khách sạn gần đó mà không hề hay biết rằng có người đi theo, Phương đặt Khánh lên giường lôi một chai rượu ra uống, Phương uống đến khi say, trong lúc say Phương lôi trong cặp ra 1 tờ giấy khám sức khỏe:

- Con ơi là con ! con may mắn đấy, may là con chưa bị mẹ cho đi gặp anh chị con, con đến đúng lúc đấy, mẹ sẽ cho con 1 người ba hi...hi!

Phương đặt tờ giấy lên bàn tiến đến gần giường bắt đầu kế hoạch của mình, còn lấy điện thoại của Khánh để chụp hình lại.

Lúc này Jim đã nhìn thấy hết qua camera, Jim nở nụ cười quỷ quyết thu lại đạn băng và nhờ người đến phòng đó lấy giùm cái bảnxét nghiệm, đợi mọi thứ đủ chứng cứ Jim gọi cho Như:

- Hello !

- Sao rồi ! xong chưa ! - Như hỏi -

- OK ! Ok ! có rồi - Jim cười giả lả -

- Khoan hãy đem ra, tui muốn xem con nhỏ đó giở trò gì ! - Như giằn giọng -

- Ok ! ta sẽ gửi i qua E - mail !

- Thôi ! mi giữ đi. - Như đùn đẩy -

- Đồ lười ! - Jim mắng -

quay lại với San, sau khi bị Khánh đánh, San chạy như bay ra khỏi nhà, San đi những bước chân nặng nề và đau khổ, San như người mất hồn, đôi mắt vẫn đục mở to, bước đi không có sức, 2 tay buông thõng lúc cười lúc khóc, đang đi bỗng dừng trời đổ mưa to những hạt mưa rơi vào người San đau buốt và lạnh lẽo, San ngồi gục bên đường 2 tay ôm lấy chân đôi mắt mất hồn nhìn xa xăm, người qua đường thấy lạ hỏi thăm nhưng San vẫn im lặng, nước mắt hòa lẫn vào nước mưa mặn chát, từ bên trong 1 thanh niên mặc đồ học sinh cầm chiếc ô màu xanh tiến tới mái tóc vàng óng lấm tấm vào giọt mưa, cậu nhẹ nhàng ngồi xuống:

- em gái ! em bị sao vậy, bị ướt à !

đáp lại cậu chỉ là tiếng mưa rơi lách tách, San không để ý và cũng không muốn để ý, cậu nam sinh lại hỏi:

- em có cần về nhà không ! để tôi đưa em về !

cậu đỡ San dậy và dẫn đi, San cũng không phản đối thất thần đi, cậu nam sinh đưa San đến 1 nơi rất quen thuộc là nhà Khánh, bước ra khỏi xe San đứng như chôn chân xuống đất, cậu nam sinh thấy lạ định hỏi thì từ trong nhà Ngọc và Như chạy như bay ra:

- San! chị đi đâu vậy ! sao lại ướt như thế này ! chị có sao không ! - Như hốt hoảng - San mau vào nhà đi, ngoài này mưa lớn lắm đó, anh Khanh cũng vào nhà đi - Ngọc lo lắng -

San bị lôi vào nhà, Như nhìn thấy San chịu khổ mà xót xa, San được đưa lên phòng tắm rửa nhưng sau khi tắm xong San lại ngồi thờ thẩn ở gần cửa hành lang, San tựa đầu vào tấm kính trong suốt nhìn ra màn mưa, trời tối đen như mực, San dời ánh mắt đi đến bức ảnh nơi đầu giường, ánh mắt Khánh vẫn băng lạnh nhưng nó làm nên một Gia Khánh cương quyết và lạnh lùng cũng làm nên người chồng mà San yêu, San ầm lòng hơn khi nghĩ như vậy, ngoài cửa mặt trời đã ló dạng, bước xuống cầu thang San mệt mỏi ngồi trên sofa, đang định uống nước thì từ ngoài cửa Khánh bước vào, theo sau là Phương đang thút thít khóc, Khánh lướt qua San mà không thèm nhìn San, Phương vội lau nước mắt cúi đầu liên tục xin lỗi:

- San, San ơi ! tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi cô.

San giả vờ lơ s9i nhưng Phương vội quỳ xuống chân San vừa khóc vừa nói:

- San ! hic...tôi xin lỗi...hic...tôi.....tôi không muốn phá hoại gia đình người khác....chỉ là.....hic.....chỉ là tôi.....San ơi.....hu...hu

Như tựa đầu vào thành cầu thang nở nụ cười hình bàn nguyệt, Như ung dung bước tới ngồi cạnh San lên tiến tri trích:

- ây da ! chị dâu à, chị tha cho người ta đi, người ta cũng đâu cố ý làm đâu.

Như nháy mắt với San rồi lôi tuột San vào bếp, để lại Phương với khuôn mặt xám xịt, Phương nghiêng răng ken két đứng phắt dậy đi theo San. Như kéo San vào bếp đặt San ngồi xuống chỗ chủ nhà còn mình ngồi bên cạnh, trên bàn ăn Như nói:

- Chị dâu là chủ phải ngồi ghế chủ, còn nữa đã là khách phải ngồi đúng địa vị của mình đừng có mơ mộng được ngồi ghế của chủ.

đúng lúc đó Khanh đang ngồi ghế chủ ngáy thơ nói:

- em đang nói anh à !

- anh Khanh em đang nói ai kia chứ...anh là anh em mà ! - Như cười giả lả -

- vậy con đang nói ba à !

ông Hoàng ngồi ghế đầu lên iếng:

- ây da, ba à, là con nói khách à, ba ở đây ba là chủ mà ba ! - Như giải thích -

- vậy mi nói bọn ta sao !

lập tức Jim Ngọc Tuấn đồng thanh, Như cười khỏ, họ cứ muốn ép người ấy nhỏ.

- Oh my god ! bầm mấy ông, thừa mấy bà tôi đang nói ai kia, bởi tôi quên tên rùi còn mấy người tôi nhớ rõ lắm.

- A ! hóa ra là nói người đang đứng.

cả bàn ăn đồng thanh gật gù, Như gọi người giúp việc mang một cái ghế ra, cái ghế trông củ kĩ và tồi tàn, Như ôn tồn giải thích:

- đây là ghế dành cho khách, mong cô thông cảm vì lâu rùi ở đây không có “Khách” nên vẫn không có mua ghế cho khách, người đến đây đều là “chủ” cả mà.

Như nhấn mạnh từ “chủ” và từ “khách” để chọc tức Phương, Phương gượng cười ngồi xuống ông Hoàng nhìn San đang cố cười thật tươi ông bỏ đũa xuống nhẹ giọng nói:

- San này ! con đừng trách thằng Khánh chuyện hôm qua, nó giận quá nên mới làm vậy thôi chứ không có ý gì đâu !

- Phải đó San, đừng trách Khánh, tội nghiệp !

Phương chen vào làm ai cũng có ác cảm ông Hoàng nhăn mặt, ông biết phương là ai là người như thế nào nhưng ông không muốn xen vào cuộc sống của Khánh nữa, San mỉm cười:

- cha ! con ổn rồi, con không trách anh ấy đâu.

- phải đó bác Hoàng ! vợ chồng cãi nhau đầu giường thì cuối giường hoa mà bác. - Jim nói -

- ừ ! bác mong sau này khi Như nó trở thành bà Hoàng nước Anh rồi thì bớt cái tính láu cá đi cho bác nhờ, không con còn khổ - ông Hoàng trên -

- ủa, bác gả Như cho Jim bao giờ vậy - Tuấn -

- 2 người này kì quá à nha, cưới xin im ru hà, không cho bọn này biết gì hết ! - Ngọc trên Như -

- ta có cưới Như cũng không mời mấy đứa phá đám bọn mi tới, không lại chiến tranh - Jim lẩm bầm -

- ê ! ai cưới mi lúc nào, còn nữa lo mà ăn đi, ngồi đó nói thì no chắc - Như hậm hực -

vậy là mọi người im lặng và ăn, được 1 lúc thì Khanh đứng lên:

- A! con ăn xong rồi, con có việc đi trước.....à, còn nữa Như này lần sau anh sẽ tặng cho em một 1 quà to lắm đấy !

Nghe tới quà ai cũng thắc mắc, nhưng 2 người này thì khác, Như đỏ mặt như cà chua còn Jim bức xúc bật dậy hét:

- tên kia ! mi còn dám nói, mi mà bắt ta cho vào hộp nữa thì coi chừng cái mạng của mi đấy

- ô ! ta quên mất, xin lỗi hoàng tử Alatta !

Khanh cúi đầu trên chọc rồi mỉm cười bỏ đi, Jim ngồi xuống hậm hực đang yên lành thì ông Hoàng lên tiếng

- A ! ta nhớ ra rồi, lúc bé Như nó kể với ta Khánh tặng nó 1 hộp quà rất to, nó mở ra xem thì thấy một cậu bé bị đánh thuốc mê ngồi trong hộp, ngủ rất say, nó còn nói là cái...gì....mà mái tóc cậu ta màu xanh rêu, da rất trắng, trông rất giống một hoàng tử, nó còn gọi điện cho Khánh là cậu bé đó là 1 món quà tuyệt vời....

- BA....! - Như hét lớn -

ông Hoàng im lặng nhìn Như, cô bé đỏ mắt tía tai, đã vậy San còn ngây thơ hỏi:

- Ba ! cậu bé đó là ai vậy !

- làai khác chứ, ở nhà ta chỉ có mỗi Hoàng tử anh quốc là Alatta Jim đấy !

ông Hoàng chỉ đích danh làm Jim cũng đỏ mặt , lần đầu tiên cậu và Như gặp nhau là như vậy. thật mà, nhìn cử chỉ của Jim và Như cả bàn ăn cười ầm ỉ, cạnh đó cũng có 1 nụ cười ” cứ cười đi rồi các người sẽ thấy, tôi là như thế nào ” Phương lẩm bẩm, sau bữa cơm San bước vào phòng Khánh nằm trên giường, từ lúc về đến giờ vẫn chưa tắm, trên bàn đầy rượu, mùi rượu nồng nặc bay khắp căn phòng, thấy Khánh say quá San vào nhà bếp lấy ít nước nóng, lợi dụng lúc Phương bước vào phòng lay Khánh dậy, trong mơ màng Khánh nhìn nhầm Phương thành San, Khánh nắm chặt tay Phương, San bưng li nước ấm vào nghe thấy tiếng động nên đứng ngoài !

- Khánh ! em xin lỗi, em không thể tin anh được !

- San tôi xin lỗi...làm emphải khóc, phải đau, tôi yêu em nhưng tôi.....không mang lại hạnh phúc...cho...em.....được.

trong lời nói đầy men rượu, lời nói của Khánh bị tiếng nấc của Phương làm móp méo, Phương lau nước mắt đứng dậy:

- em không muốn phá hoại tình cảm của anh, nhưng.....đêm qua.....em đã là của anh, xem như em ngốc yêu lầm anh, để em một mình nuôi con của chúng ta được rồi, anh cứ sống hạnh phúc với San đi.

Khánh gục xuống giường còn Phương mỉm cười hài lòng, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, San đứng bên ngoài nghe hết mọi chuyện, li nước trên tay San rơi xuống nền nhà vỡ tan, nước mắt San lại rơi, tìm San lại đau, cái đầu thiên tài của San xử lý những thông tin vừa nhận được nó cho San biết, San đang là người phá hoại tình cảm của người khác, bất lực San khụy xuống nền nhà lạnh buốt, Khanh ở phòng bên nghe rất rõ , nhưng điều cậu không ngờ là San lại ở bên ngoài, Khánh kéo tay San dậy kéo San ra khỏi nhà, Khánh đặt San ngồi xuống ghế đá:

- San ! nghe này, đừng mắc lừa cô ta, Khánh đang rất say, cô ta chỉ muốn gạt em thôi !

- là chính tai em nghe thấy, chẳng lẽ cũng là nói dối sao, lời người say lúc nào cũng là thật lòng, em đang là người phá hoại tình cảm của họ.

San kích động, tìm San thật sự rất đau, San không muốn nghe thêm gì nữa, chân San co lại, 2 tay ôm đầu, nước mắt không ngừng rơi, Khanh cố bình tĩnh để giải thích:

- San ! nghe tôi nói đi, San....San, em phải bình tĩnh lại nghe tôi, gặp mặt Khánh và hỏi rõ đi.

Khanh lôi San đi mặc cho San chống cự, Tuần từ hành lang đi xuống thấy lạ mới hỏi:

- sao vậy Khanh !

- không có gì, vào phòng Khánh đi !

Khanh lôi San vào phòng, đẩy cửa bước vào thì Phương chạy ra ngoài, Khánh đã dậy từ lúc nào và đứng cạnh tủ đồ thấy nhiều người, Khánh quay lại nhìn bắt gặp San đang khóc, má San vẫn còn sưng vì tối qua, nhưng quan trọng hơn Khanh đang nắm chặt tay San trước mặt Khánh bỗng dưng Khánh thấy khó chịu, Khánh không muốn bất kì ai chạm tay vào San, tức tối Khánh giật tay San lại, ánh mắt băng lạnh nhìn Khanh:

- cô ấy là vợ tôi !

- biết người ta là vợ mình nữa à ! chăm cho kĩ vào, biết yêu thương người ta 1 chút kẻo.... !

Khanh nhắc nhở Khánh rồi bước ra ngoài, Tuần cũng ra theo, lúc này San mới giằng tay Khánh ra xoa xoa cổ tay đau buốt của mình, khác với vẻ quan tâm lúc này Khánh lạnh lùng bước vào phòng tắm, ở ngoài San chỉ nghe thấy tiếng tiếng đều đều chảy, ngồi lâu thấy buồn San gục trên sofa, 10 - 15' phút sau Khánh bước ra thấy San nằm trên sofa, không hiểu sao lại đến gần bệ San lên giường mà nào biết rằng San vẫn chưa ngủ, lúc này Khánh bế San thì chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm bên ngoài, San bị xốc lên, đều và vào ngực Khánh, San ngửi thấy 1 mùi hương rất quen thuộc, hình như tối nào cũng ngửi thấy, khoan đã nếu tối nào cũng ngửi thấy trừ khi hân ôm cô như thế này, San hiểu ra gì đó mở mắt ôm lấy cổ Khánh lấy sức ngồi dậy, làm Khánh nheo mắt ngạc nhiên:

- Khoan đã ! ta hỏi mi, ban đêm mi ôm ta ngủ phải không !

Khánh nhìn San k chút biểu hiện rồi nheo mắt gật đầu lại hỏi:

- chưa ngủ sao !

San đơ người, muốn giả vờ giờ lại bị lộ, nên San ngủ tiếp, Khánh đặt San lên giường, nằm ở gần bên Khánh tắt đèn, cứ tưởng vậy thì ngủ ai ngờ Khánh kéo San vào lòng hỏi:

- có thích tôi k ?

- ghét !- San tl -

- chuyện tối qua.....!

- tôi k có làm.....!

Khánh chưa nói xong San đã bật dậy cãi, Khánh kéo tay San lôi San mà xuống lại hỏi:

- em có tin tôi k !

- có ngu ms tin ! - San cãi -

- phải ! sau này dù chuyện gì xảy ra cũng đừng tin tôi, đừng thích tôi, đừng yêu tôi, ghét tôi, hận tôi cũng được, chỉ mong em đừng yêu tôi, tôi không chắc sẽ mang tới cho em tìm người nào đó tốt hơn tôi.

San cắn chặt răng nén những tiếng nấc nhưng vai cô đang run lên, những giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát và bén như dao chảy dài trên áo Khánh xuyên vào tim, San nén lại hỏi:

- tại....sao....không!

v- vì sự hận thù trong tôi quá lớn, nó sẽ giết chết người tôi yêu!

- k buông bỏ dc. sao !

- nếu là em, , mẹ em bị giết chỉ vì 1 bài hát em có hận ng' đó k !

San tròn mắt, Khánh ôm San chặt hơn, Khánh kể:

- 10 năm trước, lúc mẹ a là 1 ca sĩ nổi tiếng, bà có 1 gia đình với người chồng tài giỏi trong giới kinh doanh và 2 đứa con, bà lại rất thành công trên sự nghiệp ca hát, hạnh phúc của bà luôn có rất nhiều ng' ganh tị, trong số đó có 1 ng' đàn ông, lúc trẻ mẹ và ông ta rất yêu nhau nhưng ông ta lại bỏ mẹ và mất tích nên mẹ đành lấy ba anh, nhưng sau này lúc biết mẹ giàu có ông ta quay lại và cầu xin mẹ quay về vs ông ta nhưng mẹ anh k đồng ý, mấy tháng sau cứ tưởng ông ta bỏ cuộc ai ngờ ông ta lợi dụng lúc mẹ anh đánh rơi chiếc vòng do ba tặng, ông ta đã nhét nó vào 1 loại thuốc độc trong suốt và trả ẹ, lúc mẹ anh nhận lại chiếc vòng, chất độc thấm vào tay bà rất khó rửa, k ai hay biết gì, đến lúc độc phát tán thì muộn r', người đàn ông đó giết chết bà bằng cách độc ác nhất, nó k làm t chết ngay, mà giày vò ng' trúng độc trong vòng 3 ngày đến khi tử vong.

- Thật tàn nhẫn !

San thốt lên, nhìn Khánh San bắt gặp ánh mắt chứa đầy sự bi thương và thù hận xen lẫn cả sự băng lãnh nhưng ánh mắt lúc này nhìn San ngập tràn sự yêu thương.

12. Chương 11

Ngày tháng trôi qua cứ tưởng sống yên gió lặng, thì ai ngờ chưa tới 2 tuần Phương lại đến vẫn là khuôn mặt chan chứa nước mắt, Phương tìm San:

- cô đến đây làm gì !

- San! cô có muốn làm mẹ k !

- cô đang muốn nói gì !

- K ! chỉ là tôi.....muốn hỏi cô có yêu trẻ con hay k thôi!

- thì làm sao ! - San hỏi -

- San! xin cô đây, giúp tôi....nuôi con được k !

San ngạc nhiên nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của Phương, San hỏi:

- tại sao lại là tôi!

- vì cô là vợ của Khánh ! và vì.....nó là con của cậu ấy !

mắt San mở to, môi khẽ run lên, 2 tay San bấu chặt vào váy, nhìn phản ứng của San, Phương khẽ mỉm cười nhưng nụ cười đó đã thoáng tắt, Phương cầm lấy bàn San cố giải thích:

- đó chỉ là 1 tai nạn thôi, San cô đừng hiểu lầm, chỉ là....tôi.....sau khi sinh con tôi sẽ rời khỏi đây, chỉ mong cô xem nó là con, thật lòng yêu thương nó, có được k !

Phương quỳ xuống ôm lấy San cầu xin, tai San cứ như ù ù, những câu nói của Phương như những con dao cắm sâu vào tim San, cô ta nói cô ta có thai vs Khánh, có thật k, nhất định là k, nhất định cô ta chỉ là đang lừa gạt cô, “k phải, k phải” hai dòng suy nghĩ chạy song song với nhau làm đầu San càng lúc càng rối, càng lúc càng đau, San lôi tay Phương vào trong, Khánh đang làm việc trên sofa, San giật cây viết trên tay Khánh hỏi:

- mi nói cho rõ! chuyện cô ta có thật k !

Khánh nhìn San rồi nhìn Phương đang khóc nức nở, Phương giải thích:

- Khánh ! tôi xin lỗi, nhưng đậu sao nó cũng là con anh mà !

San nhìn Khánh, San mong rằng Khánh sẽ nói là cô ta nói dối, chỉ 1 câu thôi San sẽ k phải đau, k phải buồn nhưng Khánh lại gạt đầu, tựa lưng vào sofa Khánh nói:

- anh xin lỗi !

- có cần đối xử vs tôi như vậy k, cho dù có ghét tôi đi chăng nữa thì cũng k cần làm như vậy vs tôi ! tôi ghét anh.

San cầm ly nước trên bàn hất thẳng vào Khánh, rồi chạy đi, Khánh vẫn ngồi đó, ánh mắt đáng sợ đến mức muốn đóng băng người bên cạnh, người giúp việc kéo nhau vào bếp k dám hó hé 1 lời, Khanh và Như từ ngoài đi vào thấy lạ nhưng k hỏi cũng biết là ai gây ra, thấy bất bình Như chỉ trích:

- anh Khanh, lên phòng hay đi tìm chị dâu !

- anh ở đây ! - Khanh chỉ xuống nền nhà -

- ở đây nghe mùi hồ li chịu k nổi ! - Như nói -

- hồ li, hồ li ở đâu ! anh từ nhỏ rất thích xem, làm những thứ khác người. - Khanh tìm vòng vòng -

- Như, Khanh ! - Phương chào -

- chào cô ! - Khanh tươi cười -

Khánh mặc kệ mọi thứ lao vào việc, Như và Khanh cũng k quan tâm, Phương giả vờ đưa tay lên xoa xoa, Khanh ân cần hỏi:

- cô bị đau bụng à !

- à ! k có ! - Phương chối -

- chào mọi người ! - Tuấn và Ngọc bước vào -

thầy đông đủ Khánh mới bắt đầu lên tiếng:

- tắt cả vào phòng làm việc trên lầu đi !

Khánh bỏ đi để lại 1 đồng dấu hỏi chấm ấy con người kia, vậy là chưa đầy 5' tắt cả có mặt trước ông Hoàng, ông Hoàng hỏi:

- Khánh, con nói có chuyện cần tuyên bố, vậy thì nói đi!

Khánh đặt bút xuống, đứng dậy đi lị ghế ngồi và bắt đầu nói:

- có 3 chuyện, thứ nhất là Jim sẽ đưa Như sang Anh, sau này lễ cưới của cả 2 sẽ tổ chức ở đó, thứ 2 là từ nay Phương sẽ dọn đến đây!

2 điều mà Khánh vừa nói làm ai cũng ngạc nhiên, bao nhiêu thắc mắc được đặt ra, Như hỏi:

- anh ! sao lại bắt em sang Anh, lại còn gả đi gấp như vậy, rốt cuộc thì chuyện này là sao ?

Khánh nhìn Như k nói gì, ông Hoàng suy tư một hồi lâu định nói gì đó nhưng lại thôi, có lẽ người vô tư nhất vẫn là Khanh, Khanh đứng cạnh rèm cửa ung dung nói:

haizz, chưa chi đã bàn giao em gái rồi sao, gấp thế !

Như đc. đã chống cự:

- phải đó ! em k đi, cho dù là muốn em lấy chồng thì cũng là papa đâu tới lượt anh quản !

- Như ! nghe lời anh con đi.

ông Hoàng lên tiếng làm Như bức xúc, Tuấn nãy giờ im lặng lại hỏi:

- vậy chuyện thứ 3 là gì !

- chuyện thứ 3 là mình sẽ nói vs người vẫn nói.

- mọi chuyện mi nói đều k liên quan tới ta, nhưng tại sao lại để Phương ở đây, mi làm như vậy có biết suy nghĩ cho San k.

Ngọc uất ức cho San, đúng lúc này thì San bước vào, lấy lại vẻ tươi tỉnh hằng ngày nhưng mắt San vẫn đỏ, San nói:

- là vì cô ta đang có thai.

- có thai !

từ lúc bước vào căn phòng này thì những chuyện kì lạ mà mọi người được nghe k ít nhưng tại sao Phương lại có thai và tại sao Khánh lại quan tâm tới chuyện đó thì chỉ có 1 khả năng duy nhất, mọi người chưa kịp hiểu hết thì Khánh đã bước ra khỏi phòng, San đứng gần cửa, tay siết chặt tay nắm cửa, Phương cố giải thích:

- đó chỉ là 1 tai nạn !

- tai nạn sao, cô giả nai hay quá nhỉ !

Như bực tức trút hết giận lên đầu Phương rồi bỏ ra ngoài, Jim đuổi theo, San đứng ở cửa nãy giờ mới chấp choạng bước vào lúc đi ngang Phương, Phương cố tình gạt chân làm San vấp ngã, đầu bị va vào bàn làm việc của ông Hoàng, San ngắt đi máu bắt đầu chảy ra, Ngọc hốt hoảng chạy đến:

- San ! San, tỉnh dậy đi San !

- người đâu gọi xe cấp cứu ! - Tuấn hét -

- k cần đâu, San chỉ va chạm nhẹ thôi, đưa cô ấy về phòng trước đi ! - Khanh -

mọi người đưa San về phòng Ngọc thì vừa bước ra lại bước vào:

- tôi cảnh cáo cô ! đừng có mà động tay vào San.

- cô nói gì vậy tôi có làm gì đâu !

“Bốp” Ngọc giơ tay tát mạnh vào Phương, nhếch môi nói:

- dám làm thì dám nhận đi !

Tuấn bước vào tìm Ngọc, thấy Ngọc đánh Phương Tuấn ngăn:

- được rồi ! sao thì cô ta cũng đang có thai mà.

nói xong Tuấn lôi Ngọc đi, căn phòng thoáng chốc chỉ còn lại 1 mình Phương, Phương xoa bên má mới bị tát, ngấm căn phòng rồi lẩm bẩm:

mấy người cứ đợi đó, rồi sẽ có 1 ngày i6 sẽ thay ba tôi trả thù từng người các người theo cách thâm nhất.

Phương cười điên dại, rồi bỏ ra ngoài, ở phòng San, San vẫn còn ngủ, trong phòng lúc này chỉ còn mỗi mình Khanh ngồi cạnh giường San, ngấm San ngủ anh thấy thật bình yên, anh biết San k phải là người anh có thể yêu nhưng anh vẫn yêu, từ mi mắt anh bắt gặp giọt nước mắt trong suốt rơi trên má San, anh định lau đi thì giọng nói của San kéo anh về thực tại:

- Kh....á...nh!

bờ môi của San khẽ mấp máy, khuôn mặt thoáng chốc nhăn lại rồi giãn ra, San liên tục gọi, gọi đến khi bật dậy, trán San lấm tấm mồ hôi, Khanh hoảng hốt hỏi:

- San ! San em sao vậy, bị gì à !

- anhKh...anh....!

giọng San run lên, đôi mắt ngấn lệ, ẩn chứa đầy sự thất vọng, San thực sự mong người ngồi cạnh mình là Khánh, nhưng tại sao lúc cô đau khổ người bên cạnh đều là Khanh, Khanh hiểu tâm trạng của San an ủi:

- San ! em đừng nghĩ nhiều quá, nghỉ ngơi cho khỏe đi.

- anh Khanh, em có qua yếu đuối k !

- k, San là người mạnh mẽ nhất, là người con gái ai cũng thích, em k yếu đuối, em rất mạnh mẽ.

Khanh ôm San vào lòng vỗ về an ủi, ở ngoài cửa Khánh siết chặt lòng bàn tay, ánh mắt hằn lên tia chết chóc đáng sợ.

13. Chương 12: Li Dị

2 tuần sau, Như và Jim bay sang Anh, Tuấn thì bận việc tìm loại độc mà Khánh đưa, Ngọc tạm thời ở lại nhà họ Hoàng để bầu bạn với San, Khanh thì càng lúc càng tỏ ra quan tâm San, Khánh vì ghen tị và tức tối nên lúc nào cũng đi bên cạnh Phương, bụng Phương càng lúc càng to, thoáng chốc đã 6 tháng, Phương ở nhà họ Hoàng đã quen với việc làm cô chủ nên lúc nào cũng tìm mọi cách đuổi San đi.

Như thường lệ cơm sáng được dọn ra, San ngồi cùng Khanh, Phương thì lúc nào cũng kè kè bên Khánh, nhưng hôm nay Khánh k có nhà nên Phương bị cô lập, cô giúp việc dọn cơm xong định bỏ đi thì Phương quát:

- các người làm ăn kiểu gì thế, duốt ngày có mấy món này, các người k chán nhưng tôi chán r đó.

- xin lỗi cô Trịnh, sau này cô có muốn ăn thứ gì cứ nói với nhà bếp, chúng tôi sẽ thiết đãi cô tử tế !

bà quản gia từ trong bếp bước ra nói thay cho cô giúp việc, Phương nghiêng răng nói:

- nói cho các người biết, các người chộc tức tôi như vậy lỡ đứa con trong bụng tôi có việc gì thì các người k yên đâu !

- vậy thì cô sẽ làm gì chúng tôi !

Ngọc đập bàn ăn, Ngọc đã nhìn Phương nhiều lắm rồi, có Khánh bên cạnh thì ngoan hiền ngây thơ, lúc k có Khánh thì chả khác nào hồ li chuyển thế, nếu San k nhiều lần ngăn cản với lí do cô ta đang bụng mang dạ chửa thì Ngọc đã sớm phanh thây cô ta rồi.

- cô Trịnh ! trước giờ chúng tôi chưa từng ngược đãi cô hay chọc tức cô, chỉ là cô tự dựng chuyện lên thôi, với lại thức ăn sáng ngày nào cũng là món mới cố nói vậy hơi thất lễ thì phải !

Khánh cũng k chịu nổi mà lên tiếng, Phương tức giận bỏ lên phòng, San lắc đầu mắng:

- các người đó, ! nhin người ta 1 lúc thì mất mát gì, dẫu sao người ta cũng đang bầu bì mà !

- phải rồi ! nhin riết mà bồn tiểu thư mắc bệnh luôn rồi nè ! - Ngọc chỉ trích -

- Phải đó mợ hai, mợ hai nên dạy cho cô ta 1 bài học nhớ đời ! - cô giúp việc uất ức -

San muốn làm mọi người vui lòng nên khí thế hừng vực, giả vờ tàn ác:

- được ! nếu các người muốn he...he....he....

Khánh từ ngoài bước vào làm không khí trở nên ảm đạm hẳn, từ ngày Phương vào nhà họ Hoàng thì tình cảm của San vs Khánh ngày càng lạnh nhạt, có gặp nhau cũng k nói chuyện:

- mang cho tôi 1 li cà phê !

- dạ ! cậu hai !

Khánh nhanh chóng trở về phòng, bữa cơm cũng nhanh chóng kết thúc, San lo cho Phương nhin đói sẽ ảnh hưởng đến đứa bé nên mang lên phòng 1 li sữa:

- Phương ! ban sáng cô đã k ăn gì, giờ mà nhin thì k tốt cho sức khỏe đâu, uống ít sữa đi !

- cô k giận tôi sao !

- có ! tôi rất giận cô, nhưng cô đang mang thai thì tôi giận cũng vậy thôi.

- ừm ! vậy thì tôi uống !

Phương nước mắt lưng tròng, 2 tay đỡ lấy li sữa đưa lên uống, nụ cười độc ác của cô ta biểu hiện rõ, San mỉm cười hài lòng rồi bước xuống nhà, thật ra thì từ trước khi San vào Phòng thì Phương đã rắc 1 ít thuốc phá thai được nghiền sẵn vào móng tay lúc cầm li sữa, lợi dụng lúc San k để ý Phương đã nhanh cho vào li sữa, Phương nhanh chân sang phòng Khánh, đợi thuốc phát tác Phương đẩy cửa vào:

- Khánh...! anh Khánh, bụng em đau quá...A....đau....quá !

nhin Phương quần quai ôm bụng, trán đầy mồ hôi lại kêu đau, thấy lạ Khánh bước tới:

- cô sao vậy!

- em....em....đau bụng quá....!

- quần gia, mau gọi xe cấp cứu !

Khánh hét lên, bà quần gia gấp rút gọi điện, San, Khanh, Phương lập tức chạy qua, thấy San Phương kích động:

- cô thật độc ác !

mọi ánh mắt đều đổ dồn vào San, Phương k dừng lại ở đó:

- cô đã cho gì vào sữa, tại sao chứ, tôi đã hứa.....sẽ.....sẽ rời khỏi đây.....sau khi sinh.....đứa bé ra sao, tại sao cô lại hại tôi!

- cô đang nói gì vậy ! - San kinh ngạc -

- k phải sao ! từ sáng giờ tôi đã ăn uống gì đâu...! vậy mà khi uống li sữa của cô lại thành ra như vậy....!

Phương ngất lịm đi, Khánh lập tức đưa Phương vào bệnh viện:

- cậu Phong! điều tra chuyện này cho tôi !

Khánh gọi cho 1 người bạn, sau chưa đầy 15' thì Phong gọi lại:

- cậu Khánh ! đúng thực là li sữa đó do San đưa. và....cũng tìm thấy trong phòng San 1 lọ thuốc giống trong li sữa.

chiếc đt trên tay Khánh rơi xuống đất vỡ tan, giống như trái tim cậu bây giờ vậy, cậu k tin San lại có thể làm như vậy, nhưng mọi chứng cứ đều cho người t biết San là hung thủ, dù k muốn tin nhưng cậu cũng phải tin, Khánh trở về nhà, San ngồi trong phòng lòng k yên, bao nhiêu lo lắng, cánh cửa phòng mở toang, Khánh hừng hực sát khí bước vào:

- San ! cô nói rõ đi, là cô làm đúng k !

- cậu nói gì cơ !

San như k tin vào tia mình, đầu óc San quay cuồng, nhug74 giọt nước mắt ngừng rơi, San đứng dậy mắt chứa chan hi vọng:

- là cô cho thuốc vào li sữa hại Phương phải k, cô nói đi !

Giọng Khánh lạnh đến mức gợn người, San mở to mắt, những giọt nc' mắt đang ngừng rơi thì giờ lại thi nhau đua xuống, San nhìn KHnánh với ánh mắt hi vọng lúc này thì tan vỡ để lại trong San chỉ là sự thất vọng tràn trề, giọng San run lên:

- thì ra ! từ lâu cậu đã k còn tin tôi .

- tôi hỏi cô có k ! - Khnánh quát -

- có ! thì sao mà k thì sao ! - giọng San nghẹn ngào -

Khánh gơ tay định đánh nhưng lại thôi, San cười đau khổ:

- tại sao k đánh tôi ! đánh tôi khiến cậu cảm thấy dơ bẩn lắm sao.

- phải ! xem như tôi nhìn lầm cô, rút đi, tránh xa cuộc đời tôi ra.

Khánh bỏ đi, im cậu đang thực sự rất đau, từng hơi thở của cậu như bị bóp ngen, những giọt nước mắt hiếm hoi tưởng chừng đã ngừng rơi từ 10 năm trước thì giờ lại tuôn trào, để ngăn sự yếu đuối của bản thân cậu tìm tới rượu, có lẽ rượu sẽ giúp cậu với đi sự đau khổ.

Quay về với San, San nhìn bóng lưng Khánh khuất dần và biến mất, trái tim San nhói lên đau buốt, những lần tim cô đau là đều do Khánh, Khánh luôn nghi ngờ mọi người, luôn k tin tưởng bất kì ai, đều đó làm San càng đau hơn, ngược nhìn tấm ảnh treo đầu giường San k chịu nổi mà chạy ào ra ngoài, Khanh ở ngoài sân thấy San vừa chạy vừa khóc nên đuổi theo, còn San vì chỉ muốn chạy nên k chú ý lao ra đường đúng lúc đèn xanh, Khanh nhanh tay kéo San vào bờ, lực kéo quá mạnh làm San ngất lịm đi, Khanh đưa San về nhà, đặt San nằm trên giường, Khanh nhìn những giọt nước mắt còn vương lại trên khóe mi San, Khanh thật sự đau lòng, Khanh đứng gần cửa sổ nhìn ra khoảng không trống vắng ngập tràn ánh sáng, nhưng k trời đã bắt đầu mưa, những giọt mưa nặng trĩu rơi xuống, Khanh k biết mình đứng đây từ khi nào, chỉ biết ngoài kia đã sáng đèn, nhìn xuống ban công, một chiếc ô tô chạy vào, người xuống xe thì say mèm, dù say cậu ta vẫn băng lạnh như thường, Khanh dời bước đi đến cầu thang, nhìn thấy Khánh chập choạng bước vào phòng, cậu cũng đi theo, vừa vào phòng Khánh đã nằm ngay xuống giường, tụy gác lên trần che khuất đôi mắt đang đắm nước, Khánh cười trong cơn say:

- tại sao những người tôi yêu lại k ở bên cạnh tôi, tại sao chứ.

Khanh nhìn dáng vẻ đau khổ của Khánh cũng k nói gì, những gì nên nói Khánh đã nói, k nên nói cũng đã nói nhưng lòng thù hận trong Khánh đã quá sâu, niềm tin trong Khánh từ lâu đã bị dập tắt:

- san....! tôi đã rất yêu em !

Khánh chìm sâu vào giấc ngủ, Khanh vén chăn đắp cho đứa em họ đáng thương của mình rồi rời khỏi phòng:

mọi việc cứ tưởng là đã qua khỏi đêm nay nhưng đúng lúc trời vừa chập choạng sáng, San đã tỉnh, San mở cửa phòng làm việc của Khánh, lúc này Khánh đã thức, San trên tay cầm 1 tờ giấy đến gần Khánh, ánh mắt San thất thần, San hỏi:

- cậu ! có từng yêu tôi k !

Khánh im lặng hồi lâu rồi nhìn thẳng vào mắt San, Khánh k do dự đáp:

- có !

- vậy bây giờ !

- không !

San cuối mặt xuống mỉm cười đau khổ, rốt cuộc thì cô vẫn là người ngốc, dùng hết can đảm, San hỏi:

- vậy ...cậu có bao giờ tin tôi chưa !

- tôi đã từng....rất tin cô..., nhưng chính cô đã phá vỡ niềm tin đó !

- nếu k còn gì nữa thì....hôn nhân của chúng ta chấm dứt được rồi !

San đưa tờ đơn li dị cho Khánh, Khánh đón lấy tờ giấy, chữ kí ngệch ngoạc của San trên tờ đơn cho thấy San đã rất dứt khoát, San bỏ đi, cô k muốn ở lại đây thêm 1 phút giây nào nữa, Khánh để tờ đơn lên bàn, đến gần tủ rượu lôi 1 chai rượu ra,, Khanh đi vào thấy tờ đơn hỏi:

- muốn li dị à !

Khánh im lặng rót rượu, Khanh đứng nhìn tấm ảnh cưới để trên bàn:

- tại sao em k tin tưởng ai ngoài em vậy, em có biết nghi ngờ ai đó.....- Khanh -

- có đáng để tôi tin k. - Khánh -

Khanh chưa nói hết thì Khánh đã chen vào làm Khanh im lặng, Khánh uống cạn li rượu rồi tiếo tục:

- tôi đã đặt niềm tin quá nhiều vào các người nhưng tôi nhận được chỉ là sự đau khổ !

- nếu cứ sống mãi trong mơ kí ức và lòng thù hận sẽ có 1 ngày những người em yêu thương nhất sẽ rời bỏ em.

- phải ! vậy nên giúp tôi chăm sóc San được k.

- muốn thì tự đi mà làm, còn tôi, tôi sẽ theo đuổi tình yêu của tôi.

Khanh bước ra khỏi phòng, căn phòng mau chóng trở lại về u ám sặc mùi sát khí vốn có của nó.

14. Chương 13: Bại Lộ

Một tuần sau, San đã trở về nhà, k còn làm thiếu phụ nhân nữa, Khanh thì ngày nào cũng đến thăm San, Phương xuất viện và về nhà họ Hoàng, căn nhà của ông Hoàng to lớn là thế vậy mà thoáng chốc chỉ còn mỗi mình Phương ở, Khánh thì suốt ngày ở bar và công ti, ông Hoàng thì bay sang Pháp, còn Như nghe tin anh cô li hôn với San nên đã tức tốc lái theo Jim về nước, nhưng ai ngờ vừa tới thì khung cảnh đã thay đổi, Phương bế đứa bé đang khóc, Như bước vào nhà lên tiếng chỉ trích:

- k ngờ mới đi có mấy tháng mà căn nhà này lập tức biến thành hang ổ của bọn hồ li rồi nhĩ ! bà quản gia anh tôi đâu !

- Nhị tiểu thư ! cậu chủ lâu rồi k về nhà !

- à ! hóa ra anh tôi k chịu nổi mùi hồ li.

Như bỏ lên phòng, Jim đứng đấy chỉ biết lắc đầu ngao ngán, Jim lôi chiếc dt ra thông báo cho Tuấn, Ngọc, Khanh, Khánh gọi họ về nhà họ Hoàng có chuyện gấp.

đúng 9 giờ tối dưới phòng khách tập hợp đầy đủ mọi người, Như ngó quanh rồi nói:

- Quản gia, bà giúp cháu gọi Trịnh Kiều Phương xuống được k ạ !

- vâng ! nhị tiểu thư.

mọi người thắc mắc k biết con bé này giở trò gì nữa đây, Phương từ trên lầu đi xuống, Như bắt đầu nói:

- anh hai ! anh có tin em k !

Khánh im lặng, Như lại tiếp tục:

- mọi người có tin trên đời này lắm chuyện trùng hợp k !

- k tin ! trừ phi.....- Ngọc tl ngay -

- đúng ! trừ phi có người cố tình . - Như đáp -

- em đang muốn nói gì ? - Khanh hỏi -

- chuyện là vậy, lúc trước anh Khánh từng đi khám sức khỏe, bác sĩ nói....anh ấy khó có khả năng....thụ thai....vậy mà, anh ấy chỉ có quan hệ bất chính vs cô Trịnh Kiều Phương đây đúng “1” lần mà cô ấy đã có thai trong khi chị San là vợ anh ấy gần 2 năm mà vẫn chưa có thai ! đó là sự trùng hợp thứ nhất !

- ó ! tên này vô sinh à !! - Tuấn trêu -

- k phải chứ ! - Ngọc tò mò -

Khánh im lặng, Jim thì ngồi 1 góc cố nhịn cười còn Khanh nhìn biểu hiện của 2 con người kia (Như Jim) thì hiểu, nổi tiếp sự ngạc nhiên Như tiếp tục:

- điều thứ 2 là đáng lý cái thai 6 tháng khi uống thuốc phá thai sẽ khó giữ an toàn ẹ và con nhưng 2 mẹ con cô ta lại rất an toàn, còn nữa bác sĩ thực hiện ca giải phẫu cho cô Phương đây lại nói cái thai đó k phải giống 6 tháng mà giống 8 tháng hơn ! đó là điều kì lạ thứ 2.

- mi nói nốt luôn đi ! - Ngọc mắng -

- được rồi từ từ nào ! điều kì lạ thứ 3 là tại sao cô Phương đây lại có mặt ở bar “Angel” và làm sao cô ta vào được phòng vip có người canh 1 cách an toàn của anh Khánh, điều cuối cùng chính là thân phận của cô ta, chúng ta suy cho cùng cũng chỉ biết tên cô ta tên Trịnh Kiều Phương 17t, chỉ có vậy, như vậy có phải là có quá nhiều điều trùng hợp k ?

- ừm ! mi nói cũng có lý đấy, vậy cho ta xem chứng cứ đi ! - Tuấn gật gù -

- chứng cứ gì ? ! - Như ngây thơ -

- ày sa ! ta biết mi mà k có chứng cứ mi sẽ k tin nói ngoa đâu - Ngọc bồi thêm -

- hi....hi...quên mất, đợi chút, Jim bật đoạn.....

Như nói chưa hết câu thì thấy Jim đang cười đến đỏ mặt, Như tức giận:

- ta i 5 phút lấy đoạn video đó ra đây !

Jim lập tức nín cười và đi tìm đoạn video , lợi dụng lúc này Phương chối:

- Như ! tôi tôn trọng cô, mong cô cũng tôn trọng tôi, đừng đem nhân cách của tôi ra chà đạp như thế.

- tôi có sao ! - Như hỏi -

- haizzz ! Khánh này nếu cô ta thực là người như vậy thì mi có lỗi rất lớn với San đó, còn nữa, nếu để tôi biết cô ta thực sự giống như Như nói thì tôi sẽ là người đầu tiên cho cô ta ăn tát !

- được rồi đại tiểu thư, hung dữ quá làm gì, đợi Jim mang ra thì rõ rồi ! - Tuấn trêu Ngọc -

Phương bị dồn vào đường cùng chạy đến cầu xin Khánh:

- Khánh ! anh phải tin em, họ muốn hại em nên cái gì cũng có thể làm được85, anh nhất định phải tin em !
- mất Phương ngán lệ -

- cô ns xem, tôi có tin cô k ! - Khanh khinh bỉ -

- Khánh ! cho dù anh k tin em cũng được, Ngọc liên chính là con của anh.

Phương dùng mọi cách cầu xin Khánh, Ngọc nhìn thấy k nhin được nên đã kéo Phương đặt xuống ghế:

- ây da ! cô trịnh tiểu thư à, cô đừng hờ tí là quỳ như vậy, người ngoài nhìn vào sẽ nói chúng tôi ức hiếp cô đó, cô cứ ngồi đi, 1 lát nữa sẽ biết thực hư thế nào mà phải k !

Tuấn thấy Ngọc phản ứng thái quá thì kéo Ngọc lại:

- ta bảo mi bao nhiêu lần rồi, ngồi im đi !

- mi cứ quẫn ta như con mi ấy ! - Ngọc giận

- k phải là con mà là người ta muốn quẫn vợ tương lai ấy mà. ^.^

Jim từ đâu đi ra tay cầm 1 cái USB miệng còn k ngừng trêu chọc Tuấn, làm mặt anh chàng đỏ gay, Như vỗ vào vai Jim trách móc:

- lấy có cái USB cũng lâu !

- ai mượn mi giấu kỹ quá chi ! - Jim uất ức -

Như cắm cái USB vào ổ đĩa, lập tức trên màn hình hiện ra 1 cảnh cô gái đưa 1 chàng trai vào phòng, mà người đó k ai khác là Phương và Khánh, Như bấm nút dừng hỏi Phương:

- tôi hỏi cô tại sao anh tôi say cô lại k đưa anh ấy về nhà !

- vì tôi sợ San hiểu lầm ! - Phương chối

- vậy còn cảnh này, rõ ràng là 2 người k có làm gì cả tại sao cô lại có thai !

Như tiếp tục tua tới, Phương xanh mặt cổ căi:

- tất cả là do cô bịa ra thôi! - Phương hét -

- vậy ! tôi bịa ra thì có ích lợi gì cho tôi, nếu k tin thì có thể đem đứa bé đi xét nghiệm DNA !

- cô Trịnh, cô đã k còn đường lui nữa rồi, tôi cho cô 3' để rời khỏi đây ! - Khanh tức giận -

Phương biết mình đã bại lộ nên đành tìm cơ hội khác trả thù, Phương định bỏ đi thì Khánh kêu lại:

- Khoan đã !

- mi còn muốn giữ cô ta ! - Ngọc bức xúc

- tôi hỏi cô ! tất cả mọi việc từ đầu đến giờ cô làm đều đổ tội cho San phải k ! - Giọng Khánh tun lên -

- hừm ! phải.....thì sao, ai bảo anh chỉ biết đặt lòng nghi ngờ quá cao, suy cho cùng anh chỉ là thằng tôi !

Phương bỏ đi, câu nói của Phương làm Khánh thức tỉnh, phải, cậu là 1 thằng tồi, cậu đã đánh mất lòng tin của bản thân và với tình yêu của cậu dành cho San, cậu là người đã phản bội tình cảm đó.

- haizzz ! cuối cùng cũng đuổi được con hồ li đó đi.

Ngọc thở dài, từ xa bà quản gia bế đứa bé gái chạy lại :

- mấy cô ! mấy cậu đuổi cô ta đi rồi, đứa bé này....

- óái ! cô ta bỏ con à ! - Như hoảng

- dễ thương quá, mang về nuôi đi - jIm bế đứa bé -

- à mấy đứa, anh có chuyện muốn nói nè, mấy đứa nghĩ sao nếu anh cầu hôn San ?

Như trầm lặng mỉm cười nói:

- anh và anh Khánh đều là anh của em, em thương 2 người nhất, em k muốn xen vào tình cảm của 2 người nhưng.....San là bạn em, nếu anh có thể mang hạnh phúc đến cho cô ấy thì em ủng hộ anh ! - cảm ơn em !

- Khanh cười -

15. Chương 14: Tai Nạn

Mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa, mọi hiểu lầm được xóa bỏ, Khánh đã tìm San và xin lỗi nhưng San vẫn k tha thứ cho Khánh, đơn giản vì..... cô vẫn còn rất yêu Khánh, mấy ngày trước Khanh cầu hôn San, San vẫn chưa trả lời, San k biết mình có yêu Khanh hay k:

- mẹ ! mẹ nói xem con có nên nhận lời cầu hôn của Khanh k ! - San hỏi mẹ -

- con gái, sao lại hỏi mẹ, con phải hỏi bản thân mình chứ, Khanh là 1 chàng trai tốt, mẹ biết nó thật lòng yêu thương con, mẹ k muốn can thiệp vào chuyện tình cảm của con nữa, dù con chọn lựa thế nào thì mẹ vẫn sẽ ủng hộ con - mẹ San cười -

- cảm ơn mẹ ! - San ôm chầm lấy mẹ mình -

có lẽ San sẽ nhận lời cầu hôn của Khanh, lúc San đau khổ người bên cạnh San luôn là Khanh, k có lý do nào mà San k chọn Khanh cả, San thà chọn người yêu mình hơn chọn người mình yêu, so với Khanh thì có lẽ Khanh tốt hơn nhiều, hôm nay San có hẹn với Khanh, San sẽ nói cho Khanh biết quyết định của mình:

.....tại nhà hàng.....

- Khanh ! em suy nghĩ rồi, em sẽ k.....nhận lời k lấy anh !

- hả....! - Khanh vẫn còn ngờ -

- tức là....có.....đó ! - San đỏ mặt -

khỏi phải nói Khanh vui như thế nào, anh gấp rút chuẩn bị cho việc cưới sinh (thật là hần làm từ lâu rồi chỉ đợi San gật đầu là ô-kê ^o^), chuyện San và Khanh lấy nhau nhanh chóng lan truyền khắp nơi.

—tại nhà Khánh—

cũng lâu rồi, Khánh k nhìn thấy San, căn nhà này ngập tràn kỉ niệm của San, hình bóng, nụ cười, giọng nói, mọi thứ thuộc về San vẫn hiển hiện rõ trong tâm trí Khánh, Khánh nhớ những ngày tháng vui vẻ trước đó, tấm ảnh cưới đầu giường vẫn chưa tháo xuống, tờ đơn li dị Khánh vẫn chưa kí, đang mông lung ngắm bức ảnh cưới thì Như vào:

- anh hai ! anh Khanh sắp.....anh chưa tháo xuống hả ! anh hai, anh đừng nghĩ nhiều, nếu yêu San thì đi nói cho người ta biết đi ! - Như nhẹ giọng -

nhìn tờ thiệp đỏ trên tay Như Khánh hỏi:

- anh Khanh mời lễ cưới à !

- ừm ! tuần sau đó !

Như đưa tấm thiệp cho Khánh, mở tấm thiệp ra, bức ảnh cưới của Khanh và San, nụ cười San vẫn vậy, vẫn như ngày nào chỉ là chú rể thì phải thay người rồi, Khánh cười hạnh phúc, chỉ cần San hạnh phúc là đủ:

- anh rất yêu San, nhưng có lẽ Khanh sẽ là người mang hạnh phúc cho San nhiều hơn anh !

- Sao anh lại nghĩ vậy chứ ! - Như tức -

- được rồi, ra ngoài ăn tối đi ! - Khánh thúc -

sau 1 tuần lễ, cuối cùng ngày quan trọng nhất cũng tới, lễ cưới náo nhiệt và ồn ào, tụ họp những doanh nhân giàu có nhất.

- Khánh ! chúc mừng anh . - Jim nói -

- chào mấy đứa ! - Khanh chào -

- thay em mang hạnh phúc đến cho San đi ! - Khánh cười -

- anh đã nói rồi ! mà nè, giữa chừng đừng có cướp cô dâu nha ! - Khanh trêu -

- ai mà thèm đâu ! - Tuấn cười -

ở ngoài vui là thế vậy mà bên trong, San lại thấy bất an, cứ ngồi k yên, hôm nay San khoát lên người bộ áo cưới trắng tinh khôi, tôn lên vẻ đẹp thánh thiện vốn có của mình, Như chải tóc cho San thở dài nói:

- San ! mi còn yêu anh Khánh k
- sao lại hỏi vậy ! - San buồn -
- nếu còn yêu anh ấy thì mi
- ta sẽ k bỏ đi đâu ! - San dứt khoát -
- ừ ! vậy thì mi nghĩ chút đi, ta có việc, ta ra ngoài trước.

Như bỏ ra ngoài, đúng lúc này ở ngoài cổng Khánh nhận được đt:

- Alo!
- chào ! chồng yêu của em ! - 1 giọng nữ -
- cô là ai !

Oh no ! mới xa nhau chưa bao lâu anh đã quên em rồi à ! thật vô tình -

- có chuyện gì ! - Khánh thờ ơ -
- ừ thì, có 1 loại độc mang tên T-CDH4 (cái này chế =.='), có khả năng giày vò người ta trong 3 ngày kể từ khi trùng độc, nó là 1 loại độc của bộ cặp, ngày đầu tiên sẽ phá hủy nhan sắc, ngày thứ 2 sẽ tác động đến não bộ và tim, ngày cuối cùng thì sẽ bắt đầu ới ra máu đến chết !
- côrất cuộc cô là ai ! - giọng Khánh run lên -
- hả ! đơn giản tôi là.....con gái của người đã tạo ra loại độc đó và vì người đó muốn gặp người, đến khu vực huy hoạch phía tây nhà hàng GO - CHEFF ở căn nhà hoang trong rừng.

“tút.....tút.....tút” cô gái cúp máy, chiếc dt trên tay Khanh1 rơi xuống, trước mắt cậu chỉ còn 1 màu đỏ của máum Khanh1 lao ra khỏi lễ cưới lên xe dùng tốc độ nhanh nhất để tới nơi mà cô gái đó nói, cùng lúc đó dt San reo lên “muốn cứu Khánh thì đến khu đông phía bên trái nhà hàng GO - CHEFF, tôi cho cô 5”, lúc đầu San chỉ nghĩ đây là 1 trò đùa thôi nhưng càng lúc San càng lo, lại k nhìn thấy Khánh trong lễ cưới, lòng San như lửa đốt đứng ngồi k yên, Khanh nhìn thấy San thất thần lo lắng hỏi:

- em sao vậy !
- kk có gì ! -San giật mình -
- nhìn thái độ của San Khanh hỏi:
- em có từng ytêu anh k ?
- anh Khanh ! - San ngạc nhiên -
- em còn yêu Khánh đúng k ? - Khanh đau khổ -

nhìn Khanh mắt San ứa lệ, San im lặng vì cô biết cô vẫn còn rất nhiều tình cảm dành cho Khánh, tim San nhói lên lạnh buốt, Khanh nhìn sâu vào đôi mắt ứa lệ của San nói:

- Khánh là 1 người rất đáng để em yêu, từ nhỏ nó đã mất đi người nó yêu thương nhất, chính mất nó chứng kiến mẹ nó chết dần chết mòn trong khi ba nó, người luôn miệng nói yêu mẹ nó nhưng lại k cứu mẹ nó, từ đó nó k còn tin ai cả, nó k dám yêu, k dám tin bất kỳ ai, nó sợ bị kịch đó sẽ xảy ra lần nữa.....
- phải! làm sao tin ai được, khi ngay cả bva ruột mình còn gạt mình thì còn ai đáng tin nữa chứ....! - Như cười buồn ẩn chứa sâu trong đôi mắt như là 1 nỗi buồn vô tận, Khanh vỗ vai San, cảm xúc lẫn lộn San bắt giác hỏi:
- nếu! em bỏ đianh có hận em k !
- đó là lựa chọn của em ! - Khanh an ủi -

- anh có tin em k ! - San run lên -

- có chứ ! - mắt Khanh đỏ học -

- nếu em nói.....em chưa từng yêu anh thì sao!

- anh có lẽ sẽ hận em, nếu k yêu anh, tại sao lại lấy anh.....nhưng có lẽ anh , tình yêu của anh.....k cho phép ! - Khanh quay đi cố ngăn những giọt nước mắt trào ra, lòng bàn tay siết lại -

San cuối gằm mặt xuống, 2 tay nắm chặt tà áo cưới, những giọt nước mắt k ngừng rơi, giọng San run lên :

- emxin lỗi !

nói rồi San lao ra khỏi lễ cưới, khuôn mặt đầm nước mắt, San chạy như điên trên đường, từ giầy cao gót tới khăn trùm đầu, mọi thứ đều bị San tháo ra quăng bên vệ đường, bắt taxi San nói:

- bác tài chở cháu tới nhà hàng GO - CHEFF !

San vừa khóc vừa bấm đt gọi cho Tuấn, bác tài hoảng hốt khi thấy San như vậy nên đã lái thật nhanh:

- Alo! sao vậy San ! - Tuấn bắt máy -

- Tuấn, cậu biết..... Khánh ở đâu k ! - San lo -

- k có chuyện gì sao ! - Tuấn hỏi -

- cháu tới nhà hàng GO - CHEFF....

San nói chưa hết câu thì đt tắt nguồn, bực tức San quăng đt sáng bên, taxi dừng lại trước nhà hàng, San gấp rút xuống xe nhìn xung quanh San bắt gặp 1 chiếc xe moto phân khối lớn nằm ở phía tây nhà hàng, San giật mình nhận ra đó là xe của Khánh, San như gặp vàng lao ngay tới, chẳng có ai, San liều mình đi sâu vào rừng, đôi chặn trần của San bị gai và miếng chai đâm vào đầu rất đến chảy máu nhưng tất cả nỗi đau đó sao = nỗi lo lắng của San, đi 1 lúc San đến gần 1 căn nhà hoang, chưa kịp hiểu gì thì San bị lôi vào trong:

- cô chủ ! chúng tôi bắt được cô ta ngoài cửa !

1 tên đầu gấu nói với chủ gấu, cô gái kia mỉm cười hài lòng nói:

- cha ! con đã đưa 2 đứa kia tới rồi, ở đây để lại cho cha.

cô gái nói xong thì bỏ đi, San ngồi dậy đập vào mắt San là hình ảnh 1 người con trai người đầy máu, ngồi gục trên ghế, người đó k ai khác là Khánh, tìm San đau thất lại, môi San khê run lên:

- Khánh.....! !

Khánh cực nhọc mở đôi mắt hướng về phía người đang gọi mình, San ngồi trước mặt cậu, hôm nay San làm cô dâu, San thật đẹp, nhưng sao cô ấy lại khóc, Khánh mệt mỏi tuôn ra từng chữ:

- San ! sao em lại khóc chứ, phải vui lên, Khanh sẽ mang hạnh phúc đến cho em mà !

- đồ ngốc ! - người em yêu là anh mà !

nước mắt San tuôn rơi, tìm San đau như ai đó bóp nện vậy, Khánh như nhận ra điều gì đó thều thào:

- chạy đi.....San....em mau.....rời khỏi đây mau !

San muốn chạy đến Khánh thì bị 1 người lôi lại trói chặt, tiếng vỗ tay bốp bốp vang lên, 1 người đàn ông chừng 45-50 tuổi đi ra cười điên dại:

- ha....ha....ha...! cảm ơn tụi bây cho tao xem 1 bộ phim cảm động như vậy.....ha.....ha.....ha....

- Đê tiện ! - Khánh sỉ nhục -

- cảm ơn đã quá khen ! nhưng mà trước khi chết, mày còn được gặp người mày yêu, mãn nguyện quá phải k ! nhưng mà....cô ta để tao đợi quá lâu nên đáng bị trừng phạt lắm chứ.

ông ta lôi trong túi ra 1 viên thuốc trên hủi Khánh:

- mày còn nhớ T-CDH4 chứ, lại thuốc này đã kết liễu cuộc đời của mẹ mày đấy !

ông ta sỉ vả Khánh, cầm viên thuốc đến gần San, Khánh cười giễu cợt:

- ông định lập lại lịch sử à !

- lập lại lịch sử ?

CÒN TIẾP

16. Chương 15: Tai Nạn (cont)

ông ta ngạc nhiên cho viên thuốc vào túi đến gần Khánh, ông ta tức giận đâm thẳng vào khuôn mặt đang xây xát của Khánh:

- nói ày biết ! mẹ mày rất đáng chết, là mẹ mày phản bội tao, là mẹ mày tự rước họa vào thân thôi, tao đã thề sẽ giết sạch nhà mày k tha cho 1 con kiến nào cả !

ông ta cười điên dại gọi đàn em tiếp tục đánh Khánh, San bị trói ở 1 góc liền tục hét:

- dừng mà ! buông anh ấy ra, tôi xin mấy người đó, tha cho anh ấy đi mà.....hic.....hu.....hu.....anh Khánh..... !

Khánh bị đánh tới chết đi sống lại, người đàn ông ra hiệu cho đàn em dừng tay, Khánh chế giễu:

- sao vậy ! sao k đánh nữa, suy cho cùng ông cũng chỉ là 1 kẻ ham hư vinh mà cho là mình đúng !

“bốp” khẩu súng trên tay ng’ đàn ông nện vào đầu Khánh, ông ta tức giận nói:

- mày k cần phải nói nữa, vì tao sẽ ày cầm họng vĩnh viễn.

ông ta lùi ra xa lên nòng súng lên trời vang lên “pằng...” viên đạn xuyên thẳng vào tim những giọt máu k ngừng rơi xuống và 1 người con gái trong lễ phục tân nương đã ngã xuống, mọi thứ diễn ra quá nhanh, là San đã tháo bỏ sợi dây và lao đến trước khi viên đạn bay vào Khánh, San ngã xuống nền đất, bộ lễ phục trắng muốt thoáng chốc đã thấm đỏ màu máu, Khánh khụy chân xuống nền nhà đỡ lấy San, San vẫn cười nụ cười âm ảm đó luôn hiện diện trên gương mặt San:

- Khánh.....! anh có sao k, có đau k ?

San đưa bàn tay bé nhỏ của mình lên gương mặt đầy máu của Khánh, những giọt nước mắt của Khánh tuôn ra, cậu thở gấp đỡ lấy bàn tay San cầm chặt nó, Khánh thều thào:

- em ngốc lắm, sao k lấy Khanh, anh làm sao có thể mang hạnh phúc cho em chứ !

- ừ ! em ngốcnên mới yêu anh, em ngốc nên mới tin anh, em ngốc khi k gạt bỏ được tình yêu của mình, nhưng.....em k ngốc khi cứu anh, phải k ?

Khánh im lặng ôm chặt lấy San, trong cơn đau San thấy mình thật hạnh phúc, những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên vai áo Khánh, San cố nén nước mắt cố nói hết câu:

- Kh..án...h ! em....em....r...ất.....yêu.....anh!

mắt San nhắm lại, đôi bàn tay buông thõng những giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống, Khánh ôm chặt San, tim cậu thực sự rất đau, nó nhói lên lạnh buốt, nhìn San nằm trên vũng máu đỏ, mắt Khánh hoa lên đục ngầu một màu đỏ, những sợi gân nổi lên ở cổ, anh mắt Khánh ngập tràn sự thù hận và đau khổ, những kí ức ùa về.

.....mảnh kí ức.....10 năm trước.....

- ba ơi ! ba phải cứu mẹ, ba ơi !

cậu bé 7 tuổi k ngừng cầu xin ba mình.

- được rồi, con đừng lo, ba nhất định sẽ cứu được mẹ con, bây giờ Khánh phải ngoan, phải dỗ em biết k !

người đàn ông trung niên dõ dành đưa con trai.

- dạ ! con sẽ ngoan, sẽ chăm em !

- ông chủ ơi ! ông chủ, bà chủ lại lên cơn đau tim và nôn máu rồi - 1 người giúp việc hoảng loạn -

- mẹ ơi mẹ !

cậu chạy như bay lên lầu, cánh cửa bật tung, người mẹ của cậu k ngừng nôn ra máu, khuôn mặt xinh đẹp của bà bị tàn phá trầm trọng, cơ thể xanh xao gầy gò quanh giường toàn là những mảnh khăn trắng đầy máu, người phụ nữ mệt mỏi cố lấy hơi thở, những cơn đau làm bà tiều tụy, ánh mắt yêu thương của bà nhìn 2 đứa con đứng trước cửa đang giàn dụa nước mắt, bà gượng cười gọi:

- Khánh....!Như.....

- mẹ.....ơi.....hu....hu.....mẹ phải sống.....

Như òa khóc, Khánh đứng bên cạnh cắn chặt môi nhìn người mẹ đang đau đớn tột cùng cậu hỏi:

- mẹ ơi ! sao ba k cứu mẹ, ba đã nói là sẽ cứu mẹ mà, tại sao ba k làm.

người mẹ mỉm cười đôn hậu nói:

- con yêu ! đừng trách ba con, ông ấy chỉ....

- chỉ như thế nào chứ, chẳng phải phải ba đã hứa sẽ cứu mẹ sao, sao lại k làm chứ, ba chỉ biết công việc thôi, bỏ mặc mẹ sống chết ở đây, con ghét ông ấy, rất ghét.....

nước mắt Khánh k ngừng rơi, khuôn mặt bé nhỏ thoáng chốc hằn lên tia thù hận, người mẹ giải thích:

- ba con có lý do mà !

- dù là gì thì cũng phải cứu mẹ chứ, ông ấy thật tàn nhẫn. - Khánh hét -

- anh ơi ! ba sẽ cứu mẹ phải k ! - Như ngây thơ -

- ừ ! ba sẽ cứu mẹ ! - Khánh an ủi -

Người phụ nữ lên cơn đau tim những cơn đau làm bà khó thở, những tấm vải trắng lại thấm 1 màu đỏ, Như lao tới:

- mẹ ơi ! mẹ.....hu.....hu.....mẹ ơi.....mẹ sao vậy....tĩnh lại đi mẹ ơi.....đừng bỏ con mà.....mẹ ơi !

- mẹ ơi.....!

Khánh đứng như chết tại chỗ, đôi mắt to tròn lấp lánh 1 màu đỏ, thất thần Khánh bước ra khỏi phòng, nhìn sau vào đôi mắt đó chẳng ai biết được cậu đang nghĩ, Khánh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc của ông Hoàng, giọng Khánh đều đều

- mẹ mất rồi .

ông Hoàng im lặng gật đầu:

- ừ ! - sao k cứu mẹ ! ông chẳng phải đã hứa sẽ cứu mẹ sao !

- ta sẽ làm ! - ông Hoàng thờ ơ -

- vậy bao giờ sẽ làm....tang lễ ẹ !

ông Hoàng im lặng, cúi đầu nhìn đứa con trai đang thất thần kia, dù rất đau nhưng ông sẽ k biểu hiện ra ngoài, Khánh đẩy cửa bước ra, từ khi cậu bước chân ra khỏi cánh cửa đó thì niềm tin của cậu cũng bị lấy mất, kí ức về người mẹ chỉ là 1 màu đỏ của máu. . .

. . . . trở về thực tại

10 năm trước Khánh chứng kiến người mẹ mình yêu thương nhất chết trước mặt mình, 10 năm sau lại chứng kiến người con gái mình yêu thương nhất vì mình mà chết, trái tim cậu đau đến ngạt thở, sự hận thù ngày càng lớn, đặt San dưới nền đất, Khánh đứng dậy, bình tĩnh hơn bao giờ hết, Khánh giàn giọng:

- tránh ra !

người đàn ông trung niên nheo mày ra lệnh cho đàn em ra tay, bọn đầu gấu tay cầm đủ loại vũ khí xông vào, “phập” 1 nhát chém ngay cánh tay những giọt máu tươi nhỏ xuống, Khánh đứng im, k có chút gì là đau đớn, bởi trái tim cậu còn đau hơn bất kì vết thương nào trên cơ thể, Khánh cầm lấy đầu dao quăng nó sang 1 bên, bọn đầu gấu thoáng rung mình run sợ trước ánh mắt khát máu của Khánh, k nói k rằng Khánh lao vào đánh 1 cách điên dại, những người bị Khánh đánh dừng nói là ngồi dậy ngay cả thở cũng khó khăn chỉ thoáng chốc gần mấy trăm tên đầu gấu nằm liệt trên nền đất bê bết máu (nội công thâm hậu =.=), lăm le khẩu súng Khánh đến gần người đàn ông trung niên, ông ta nhếch mép chìa khẩu súng về phía Khánh:

- cứ thử xem ! ai sẽ là người chết trước.

ông ta cứ tưởng Khánh sẽ đứng yên, ai ngờ sự thù hận trong Khánh trỗi dậy 1 cách mãnh liệt hơn, Khánh lao về phía ông ta nhanh như gió, Khánh điên cuồng đánh vào mặt ông ta, bao nhiêu oán hận cứ thế trút hết vào ông ta, chưa bao lâu thì khắp người ông ta bê bết máu, Khánh buông ông ta ra hừ lạnh 1 tiếng cầm khẩu súng dưới đất lên định bắn thì từ phía sau Khánh vang lên 1 giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, quen thuộc và yếu ớt:

- Kh.....á.....n.....h ! - San mê sản -

bàn tay Khánh run lên, khẩu súng trên tay rơi xuống đất, quay lại nhìn người con gái đang đau trên nền đất, Khánh chạy tới bế San lên, tìm Khánh thất lại đau như hàng ngàn cây dao đâm vào, Khánh chạy như bay ra khỏi căn nhà hoang, trời bắt đầu đổ mưa, Khánh bế San chạy trên đường làm ai cũng ngoái nhìn: người con trai mặc chiếc áo sơ mi trắng nhuộm đỏ màu máu, cánh tay trái thì ko ngừng chảy máu, khuôn mặt thanh tú đầy vết thương, ánh mắt anh ta như một kẻ cô hồn nhưng điều khiến người ta chú ý là anh ta đang bế 1 cô gái chừng 18 tuổi mặc lễ phục cô dâu và cô gái này bị trúng đạn, chiếc áo cưới trắng tinh khôi k giữ được màu trắng mà dần chuyển sang màu đỏ, San chìm sâu vào hôn mê, chỉ còn cảm nhận được sự ấm áp và hạnh phúc của Khánh, Khánh cố bắt 1 chiếc taxi nhưng k ai dám chở cả, con người thật vô tình, họ chỉ đứng nhìn người ta chìm sâu vào đêm tối, họ k giang đôi tay ra cứu giúp vì sợ bị liên lụy, Khánh đã cố tin họ nhưng họ lại vô tâm như thế, những điều đó khiến Khánh chỉ càng hận họ hơn, từ xa 1 cụ già đuổi theo:

- cậu bé, cậu bé ! này cho cháu chiếc ô này, đừng để cô bé bị lạnh chứ, để mưa tạt vào vào sẽ cảm lạnh đó, có biết k !

cụ già mỉm cười đưa cây dù cho Khánh, Khánh nhìn cụ già lòng đầy cảm kích, người đi đường xung quanh bỗng dừng thấy xấu hổ, cụ già ồ lên 1 tiếng rồi nói:

- ây cha ! ta quên mất cháu k cầm được ô, hay là vậy ta có 1 chiếc xe đạp, để ta đỡ cô gái cho, cháu chở ta và cô bé tới bệnh viện sẽ nhanh hơn đấy !

cụ già chỉ vào chiếc xe đạp, Khánh k suy nghĩ nhiều đưa San cho cụ già đỡ lấy, nhanh như cắt Khánh đạp xe tới bệnh viện, cụ già trả San lại cho Khánh, từ trong những vị bác sĩ túa ra đỡ lấy San đưa vào phòng cấp cứu, Khánh cũng chạy theo:

tích.....tắc.....tích.....tắc, chiếc đồng hồ vang lên đều đặn, đã 3 tiếng trôi qua kể từ khi San vào trong, Khánh vẫn ngồi đó, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm, bàn tay cậu run lên đầy sợ hãi, cậu sợ San sẽ rời xa cậu mãi mãi, cậu sợ bị kịch 10 năm trước sẽ lại tái diễn, cậu thực sự rất sợ, cứ vài phút 1 vài y tá bước ra lại lắc đầu với Khánh, cụ già lúc này đến gần Khánh, mỉm cười an ủi:

- cháu phải tin người cháu yêu, đừng bao giờ lo lắng hay sợ hãi, chỉ cần cháu tin thì điều kì diệu sẽ xảy ra.

câu nói này 10 năm trước cậu đã nghe, cậu cũng đã đặt hết niềm tin vào câu nói đó nhưng mẹ cậu vẫn rời bỏ cậu đấy thôi, cậu thật sự k dám tin lần nữa.

đèn phòng cấp cứu tắt, vị bác sĩ bước ra lắc đầu nói:

- chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng vì cậu đưa cô ấy tới quá trễ nên.....cô ấy đã rơi vào tình trạng người thực vật.

câu nói của bác sĩ như kéo Khánh xuống đáy sâu của vực thẳm.

17. Chương 16:

- Bác sĩ ! ông nói vậy là sao, San tại sao lại như vậy.....- Ngọc hét lên -

- tôi xin lỗi nhưng tôi đã làm những gì có thể . - Bác sĩ -

- k còn cách nào khác sao ! - Như đau khổ -

- có, đó còn nhờ vào ý chí sinh tồn của cô bé, à , mà còn nữa cậu ấy

mọi ánh mắt đổ dồn vào Khánh, Khánh đứng trước cửa phòng cấp cứu nhìn vào bên trong, đôi mắt mệt mỏi, thất vọng, đau khổ khiến người nhìn vào phải rung mình, Như an ủi:

- anh! anh đi sơ cứu vết thương đi, mất máu nhiều quá.....

- cút đi !

giọng Khánh lạnh hơn bao giờ hết, mọi người kinh ngạc, trước giờ dù là chuyện gì thì Khánh chưa từng mắng Như, Jim thông cảm cho Khánh vì Jim cũng đã từng rơi vào hoàn cảnh như vậy, vừa lo vừa đau vừa sợ, thực sự cảm giác đó rất đáng sợ, Jim nhẹ giọng:

- ta hiểu cảm giác của mi, nhưng nếu San tỉnh lại mà nhìn thấy mi như vậy sẽ đau lòng hơn đo !

Nhắc tới San, nhắc tới 2 từ “tỉnh lại ” Khánh càng điên hơn:

- k bao giờ ! San k bao giờ bỏ ta!

mắt Khánh ứa lệ, mắt bình tĩnh Khánh nắm lấy cổ áo Jim siết chặt, ánh mắt đầy giận dữ, “bốp” từ xa Khanh đập ngay vào mặt Khánh, Khánh quay cuồng ngã xuống nền đất:

- Khánh, Khánh, cậu ta sao vậy ! - Ngọc lo lắng -

- có lẽ tôi đoán đúng, mau đưa cậu ta đi sơ cứu đi ! - vị bác sĩ gật gù -

Tuấn và Jim đỡ Khánh vào phòng hồi sức, sau khi sơ cứu vết thương cho Khánh, vị bác sĩ lắc đầu nói:

- tôi cần nói chuyện với người thân của bệnh nhân

- tôi là em gái anh ấy ! - Như lo lắng -

-có lẽ cậu ấy rơi vào tình trạng gần giống người thực vật. - Bác sĩ -

- gần giống người thực vật ! - Jim thắc mắc -

- nói theo tâm linh đi, con người ta có 3 hồn nhưng do chấn động hay sốc sẽ làm con người ta mất đi 2 hồn dẫn đến việc người đó sẽ sống trong kí ứccó thể là mãi mãi.

- vậy bệnh này có thuốc chữa k ! - Jim hỏi -

- đây là 1 chứng bệnh tâm lý học, nên nếu muốn chữa phải dùng tâm dược.

- loại bệnh này tôi nhớ k lắm thì rất hiếm . - Tuấn -

- phải ! nó chỉ xảy ra khi 1 người có chứng tự kỉ nặng và kéo dài trong 1 thời gian, khi mà sức chịu đựng cơ thể vượt quá giới hạn cho phép 1 là họ mất ý chí sinh tồn dẫn đến tử vong, 2 là ý chí sinh tồn hoặc ý chí chiến thắng quá cao thì họ sẽ trở thành 1 loài thú, khi đó họ k còn là người nữa, họ bắt buộc phải giết chết đối thủ để sinh tồn và như thế những cơn đau thể xác đối với họ k là gì cả.

- ý ông nói là anh tôi rơi vào tình trạng thứ 2 ! - Như hốt hoảng -

- phải ! tôi đã kịp thời sơ cứu những vết thương của cậu ấy, còn việc của cậu ấy có thoát khỏi kí ức trở về hiện tại k thì tôi k biết. - Bác sĩ lo lắng -

nghe bác sĩ nói vậy Khánh đi ngay tới bên giường của Khánh, ngồi xuống ghế, Khanh ân cần:

- em họ ! nói cho em biết, từ nhỏ anh đã rất ghét em, ghét cái thái độ lạnh lùng, người lớn của em, ghét em khi ra lệnh, ghét em khi em k biết quý trọng người mình yêu, ghét em khi em phá đám cưới của anh . . . nhưng hơn tất cả anh vẫn rất thương em, anh thương 1 cậu bé mất mẹ, mất lòng tin, mất tiếng cười, mất cả những giọt nước mắt, nếu bây giờ em k tỉnh lại thì em sẽ đánh mất nhiều thứ hơn, em có nghe k, có nghe anh nói k, tỉnh lại đi thẳng giấc. . . .

- hai ơi hai ! hai đừng nhần tâm như vậy mà, hai sống trong mơ kí ức tốt đẹp đó thì có ích gì, nếu hai k tỉnh lại . . . biết hai như vậy thì San sẽ đau lòng lắm đó, hai có nghe k, hai tỉnh lại đi, tỉnh đi mà . . .

Như xúc động hét lên, k cầm được nước mắt mà bỏ đi, Jim đuổi theo, Tuần vừa bước ra khỏi cửa phòng bệnh bực tức:

- khốn nạn ! ta mà biết ai làm chuyện này ta thề sẽ k tha cho kẻ đó.

- được rồi ! đừng làm ồn nữa, anh Khanh vẫn là người đau lòng nhất sao mọi chuyện ! - Ngọc trách -

Tuần nhìn vào trong Khánh vẫn ngồi đó, cái dáng vẻ cô đơn của Khanh, Tuần lúc nào cũng thấy, từ nhỏ Khanh đã xem Khánh với Như giống như em ruột lúc nào cũng quan tâm chăm sóc, càng nhìn Tuần càng tức giận, Tuần hầm hực bỏ đi Ngọc cũng đi theo, cục diện bây giờ vô cùng rối, Jim đuổi theo Như, Tuần với Ngọc trở về bang Nhất Long, Khanh thì vẫn chìm sâu vào hôn mê, Khanh 1 lúc chăm sóc cả 2 người bệnh.

mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa, Khanh giao Khánh và và San cho y tá còn mình thì trở về nhà thông báo với ông Hoàng, Khanh vừa đi thì 1 bóng dáng khác lên vào phòng bệnh, bóng người đó tiến đến giường của San, cô ta cười 1 cách man rợ:

- ha.....ha....ha....! San ơi là San, cô cũng có ngày này, tôi đợi mãi, đợi lâu lắm rồi, cứ tưởng dành được trái tim của Khánh ai ngờ điều đó phải trả 1 cái giá quá đắt đỏ nhỉ, này nếu cô k xuất hiện thì có lẽ Khánh sẽ yêu tôi chẳng ? mà k đúng, cho dù hẳn có yêu tôi thì chưa chắc tôi đã yêu hẳn, San này cô biết k, tôi ganh tị với những gì cô có, tại sao nó lại thuộc về cô mà k thuộc về tôi, cho cô biết những gì mà Trịnh Kiều Phương này k có thì cô cũng đừng mơ tới.

cô ta mở 1 lọ thuốc cho vào 1 viên thuốc màu đen vào li nước lắc đều và cười 1 cách điên dại, cô ta định hắt li nước vào người San thì bị 1 cánh tay giữ lại thì li nước đổ vào chậu cây lập tức chậu cây đang tươi tốt bỗng dưng biến màu 1 cơn gió thổi qua làm cho chậu cây tan thành bụi bay khắp nơi, Phương lắc đầu tiếc rẻ, cô ta quay ra phía sau cười cợt:

- nè ! quá đáng, có biết viên thuốc đó mắc lắm k mà lúc này thấy anh nằm bên kia mà, sao vậy, dậy rồi à !

Khánh tức giận lôi Phương ra khỏi bệnh viện, Phương hậm hực giậm chân bỏ đi, vừa đi được mấy bước đã bị bắt lên xe Phương than vãn:

- haizzz ! mấy người đó thông báo địa điểm tôi tới, có cần phải thô bạo vậy k !

chiếc xe thẳng gấp làm Phương té nhào tới trước, bọn người lạ mặt lôi Phương xuống xe, họ đẩy Phương vào 1 căn nhà gỗ, căn nhà này hơi quen, vô cùng kinh ngạc, người nằm bên kia là ba cô, lúc đầu cô chỉ biết Khánh và San thoát được chứ k hề biết ba cô thê thảm như vậy, từ phía trong 1 giọng nam đầy sự căm phẫn hét lên:

- tụi mày làm ăn vậy đó hả, lâu chết được !

Phương ngược nhìn, là Tuần, Phương cười xã giao, Phương đi về phía trước thì nhận ngay 1 cái bạt tai từ Ngọc, cô ta sững cổ lên định đánh lại nhưng lúc cô ta vừa giơ tay lên thì cả ngàn mũi súng chĩa vào, Ngọc vừa tức vừa phẫn khích:

- bắn ! bắn đi,.....bắn đi . . . sao k bắn, làm ăn kì cục vậy, sao k bắn !

- chắc, từ từ đã, mi đừng gấp mà - Tuần -

- đại ca, ông ta sắp bán muối rồi, chắc là k sống được lâu đâu ! - 1 tên đàn em -

- tên Khánh này đối xử với người già thế đấy, thật tàn bạo ! - Tuần lắc đầu -

- mi chắc có lương tâm ! - Ngọc lẩm bẩm -

- mi nói gì cơ ? - Tuấn hằm hè -

- có gì đâu he. . . . he. . . . ! - Ngọc cười giả lả -

bọn đàn em lắc đầu ngao ngán với 2 người này cứ y như con nít, Phương bị trói lại treo lên, Ngọc thắc mắc:

- a. . . . ha. . . . ! có khi nào cô ta đã bắt cóc Như k nhỉ.

- giờ mi mới biết à ! - Tuấn trêu -

Ngọc bủ môi, Tuấn cầm 1 cây súng gắn ống giảm thanh vào bắt 1 chiếc ghế yên vị rồi bảo đàn em kéo dây làm cho Phương phải quơ qua quơ lại lúc lắc như đồng hồ, Tuấn nhắm và “đoàng” phát súng đầu tiên ghim thẳng vào người nộm phía sau Phương, còn 9 con, Tuấn liên tục nổ súng đến con cuối cùng, nó nằm thẳng hàng với Phương, chỉ cần 1 tí sơ suất thì mất mạng như chơi, Tuấn giờ súng lên thì Ngọc giật lại:

- mi k cho ta chơi ! - Ngọc giận dữ -

- haizzz ! mi là con gái, chơi cái khác đi, cái này ta xí trước cầm mi động vào ! - Tuấn giờ cao -

thật ta Tuấn k muốn Ngọc chạm tay vào mấy thứ này, cứ để Ngọc mãi là 1 viên Ngọc sáng lấp lánh và tinh khiết, Tuấn k muốn nghĩ thấy mùi máu tanh trên Ngọc, Ngọc giận dỗi quay đi, trước giờ Ngọc luôn theo Tuấn, Ngọc thích Tuấn từ nhỏ, nhưng hầu như Tuấn k có chút tình cảm nào với Ngọc cả, Ngọc đi từ thất vọng này sang thất vọng khác, thấy Ngọc giận Tuấn nhẹ giọng:

- này ! tìm cái khác mà chơi, đừng chơi đao súng, đừng để hai tay mi vấy bẩn mùi máu tanh, ta k thích thế.

- vấy ! mi là con nhà mafia nên được chơi đao súng chắc! - Ngọc giận -

- ừ ! - Tuấn tl -

- ai i cái độc quyền ấy ! - Ngọc cự cãi -

- mi còn nói nữa ta nã súng vào mi đấy . - Tuấn 0

- có thách mi cũng k dám làm ! - Ngọc trêu -

Tuấn mệt mỏi lắc đầu, chưa bao giờ cậu cãi thắng Ngọc cả, Tuấn xoay người nhìn về phía người đàn ông đang thoi thóp kia, ra lệnh cho đàn em thả Phương xuống, Tuấn lắc đầu đi tới gần, bên cạnh ông ta có 1 hộp thuốc màu trắng Tuấn cầm lên hỏi:

- gì đây ?

- thuốc bổ ! - Phương nhếch mép -

- cậỵ ! có muốn uống k ! - Ngọc ngây thơ -

câu nói của Ngọc làm mặt Phương biến sắc, tay Phương run lên, cố giữ thật bình tĩnh Phương nói:

- k.....k.....cần !

Ngọc tỏ vẻ thân thiết ân cần với Phương 1 lúc quay lại thấy Tuấn đứng gần 1 cái bà đeo khẩu trang, trên bàn có mấy lọ thuốc, vài cái ống nghiệm và cộng thêm 1 lọ thuốc ban nãy, thấy tò mò Ngọc đi tới hỏi:

- gì á !

- cứ đứng đấy mà xem ! - Tuấn nham hiểm -

Tuấn cầm viên thuốc màu đen chia làm 4 phần cho lần lượt vào nước rồi đun sôi, lập tức viên thuốc tan ra, lượng nước vẫn trong suốt k có 1 chút biến sắc, k mùi, Tuấn cho 1 viên kẹo vào ống nghiệm rồi lấy ra, Tuấn bảo đàn em mang 1 con chó tới.

- ế ! mi làm gì á !

- chút nữa mi sẽ biết ! - Tuấn cười -

1 con chó được dẫn tới, Tuấn quang viên kẹo ra đất, con chó theo quán tính chạy tới liếm láp vài cái rồi bỏ đi, con chó đi chưa được 5m thì ngã lăn ra đất sùi bọt mép, 1 cơn gió thổi qua làm lông nó rơi khắp nơi,

toàn thân con chó cứng như đá, da nó bắt đầu nứt nẻ, máu từ những chỗ nứt chảy ra đen như mực bốc mùi hôi thối, Tuấn phẩy tay bảo đàn em dọn dẹp, Ngọc thì nôn mửa nãy h' =.=’.

- thấy ghê chết được !

- cái này chơi được nè ! đem về cho papa làm quà sinh nhật ổng ! - Tuấn gật gù -

- chắc chắn ổng vui tới mất ngủ mấy đêm luôn á ! - Ngọc lắc đầu ngán ngẩm -

đang vui về đt Tuấn rung lên, Tuấn lôi đt ra:

- anh Khanh, sao vậy !

- Khánh nó dậy rồi, lúc này Phương có tới định cho San uống gì đó thì bị Khánh ngăn lại, may là chưa có chuyện gì !

- ô ! vậy sao, cô ta đang ở gần đây nè, he.....he.....he.....

- nè ! Khánh bảo tha cho cô ta 1 mạng đi, đừng gây thù chuốc oán nữa ! - Khánh cúp máy -

mặt Tuấn méo như trái cà héo, cứ tưởng được chơi vui chút nữa vậy mà bị phá đám, Tuấn ngoác tay nói:

- ế ! chần, về chần ơi.

- ừ. . . . ! MI KÊU AI LÀ CHẦN HẢ

Ngọc hét bay nóc nhà, Tuấn nuốt khan cười giả lả, chấp tay xin lỗi rồi lôi Ngọc đi k quên bảo đàn em xử lí nốt đồng lộn xộn đó và thả Phương đi, nhưng Phương thì k nghĩ vậy, thù này Phương phải trả, Phương lén theo Ngọc và Tuấn, tới một quán cà phê Ngọc đứng bên đường đợi, lợi dụng lúc đông xe Phương đẩy mạnh Ngọc từ phía sau nhưng chính bản thân mình cũng vấp chân mà ngã ra lòng đường, những chiếc ô tô phanh gấp và “RẦM KẾT” hàng loạt tiếng động vang lên, 2 cô gái va đập vào những chiếc xe, Phương bị 1 chiếc ô tô đâm phải và văng ra xa đầu va mạnh vào cây cột bên đường mất máu tử vong, Ngọc bị 1 chiếc moto quệt phải ngã gần một bánh xe bất tỉnh.

18. Chương 17:

Tuấn trở lại k thấy Ngọc đâu còn đám đông thì hoảng loạn, Tuấn chen vào đám đông, Tuấn ngạc nhiên khi thấy Phương bị tai nạn, Tuấn tới gần xem xét:

- Chết rồi ! mà Ngọc đâu rồi !

Tuấn tìm khắp nơi, mắt Tuấn dừng lại ngay nơi có 1 cô gái khác nằm đó, thấy bất an Tuấn đến gần, cậu sững người, người con gái đó k ai khác chính là Ngọc, Tuấn lao tới đỡ Ngọc dậy bàn tay cậu run lên khi đỡ Ngọc, bỗng dưng tim cậu rất đau, một nỗi lo sợ trở dậy, Tuấn bế thốc Ngọc lên:

- ai đó gọi cấp cứu đi . . . - Tuấn hét -

Nhưng đáp trả cậu vẫn chỉ là những tiếng xì xào bàn tán, Tuấn nhìn thấy 1 chiếc moto, k ngần ngại Tuấn bế Ngọc đặt lên xe phóng như lao tới bệnh viện, dù đã tăng hết ga Tuấn vẫn thấy chưa đủ nhanh, cậu rất lo sợ sẽ mãi mãi mất Ngọc, những giọt nước mắt rơi trong k trung, Ngọc vẫn chìm sâu vào cơn mê k hề biết có 1 người đang lo tới mức lật tung bệnh viện vì cô, Tuấn đưa Ngọc vào bệnh viện k ngừng quát nạt sai khiến bác sĩ, vị bác sĩ nhìn mà tức cười, lúc Ngọc tỉnh dậy thì nghe bác sĩ kể lại:

- Ngọc, cô gái, bạn trai cháu yêu cháu thật đấy, nhưng nói với cậu ấy là đừng nóng tính như vậy, cậu ấy làm ta cứ tưởng cháu bị nặng lắm !

Ngọc đỏ mặt cười tủm tỉm, nhờ bác sĩ trêu Tuấn giúp, ông bác sĩ cũng nhiệt tình giúp đỡ cặp đôi trẻ này, ông bước ra với khuôn mặt buồn bã tỏ vẻ lắc đầu:

- cậu có thể vào thăm cô ấy lần cuối !

mọi thứ xung quanh Tuấn như sụp đổ, cậu kéo cổ áo vị bác sĩ tức giận:

- sao ông k cứu cô ấy, tại sao

- chúng tôi đã làm hết sức. - bác sĩ -

Tuấn thả ông bác sĩ ra, mắt cậu hoa lại, tim nhói lên đau buốt, cậu vẫn còn rất nhiều việc cần nói với Ngọc, còn rất nhiều việc muốn làm cùng Ngọc, cả việc cậu rất yêu Ngọc nhưng cậu vẫn chưa nói ra vậy mà giờ đây Ngọc lại phải sắp rời xa cậu, Tuấn đẩy nhẹ cánh cửa bước vào trong, vị bác sĩ đứng ngoài cười nắc nẻ tội nghiệp cho 1 chàng trai si tình bị gạt thế thảm, Tuấn ngồi bên cạnh giường, mắt Ngọc nhắm nghiền, Tuấn cầm bàn tay nhỏ nhắn của Ngọc thì thầm:

- đã bảo là đừng đi theo ta, tại sao mi k nghe, mi là 1 đứa cứng đầu lì lợm, ta thà k quen biết mi, như vậy có phải mi sẽ đc. 1 cuộc sống hạnh phúc hơn k, ta là mafia, người muốn giết ta, uy hiếp ta k ít nhưng ta k sợ, ta chỉ sợ những người ta yêu quý vì ta mà chết, mẹ ta, chị ta, em ta đều chết để bảo vệ ta, người thân duy nhất trên đời của ta chỉ có bọn mi và cha ta, ta sợ 1 ngày nào đó họ lại bị giết, ta rất sợ điều đó mi có biết k

Tuấn gục xuống đau khổ, Ngọc nghe được những lời này mà đau lòng, thì ra k phải Tuấn k thích Ngọc chỉ vì Tuấn lo sợ Ngọc sẽ gặp nguy hiểm khi yêu Tuấn, Ngọc mở đôi mắt ứa lệ hỏi:L

- vậy..... mi có từng yêu ta chưa ?

Tuấn im lặng nhìn dáng vẻ yếu ớt của Ngọc, Tuấn gật đầu, Ngọc lại hỏi:

- vậy còn bây giờ ?

- có ! - Tuấn tl -

Tuấn lau những giọt nước mắt trên má Ngọc cố cười thật tươi:

- k sao đâu ! mi sẽ k sao đâu, ta sẽ tìm người khác chữa trị i

- tìm làm gì ! ta chỉ bị trầy chút đỉnh thôi mà.

Ngọc bật dậy cười toe toét, mặt Tuấn lúc này đanh lại, Tuấn tức giận:

- đùa vui lắm sao !

- xin lỗi mà ! - Ngọc chấp tay xin lỗi -

- mi

Tuấn bỏ đi, Ngọc đuổi theo, qua sự việc lần này Tuấn càng dứt khoát rời khỏi Ngọc, có lẽ vậy sẽ đảm bảo được an toàn cho Ngọc, những chuyện ngày hôm nay sẽ k xảy ra nữa, Ngọc đuổi theo Tuấn liên tục gọi:

- mi đứng lại cho ta, đứng lại.

mặc cho Ngọc la hét, Tuấn ung dung bước đi, người xung quanh đi cứ phải ngoái nhìn cặp đôi kì lạ này, Tuấn đi được 1 quãng xa thì k nghe thấy tiếng Ngọc nữa, bỗng dưng nghe thấy tiếng hét chói tai của Ngọc:

- Á Á A a a

Tuấn quay phắt người lại thấy Ngọc nhảy nhoi nhoi trên đường, nước mắt ngấn dài, Tuấn nhìn xuống phía dưới thấy con dấn bị nâng ta giẫm bẹp dí, Tuấn khở nào đi tới Ngọc:

- được rồi ! nó bị mi đè bẹp rồi kìa.

Ngọc sụt sịt ôm lấy Tuấn khóc um lên, làm người qua đường phải dừng lại xem, Ngọc nói như hét:

- mi quá đáng ! mi bỏ ra, mi k thương ta, lúc nãy nói yêu ta, giờ lại bỏ mặc ta, mi đáng ghét . . .

Tuấn đỏ mặt, với Ngọc thì đây là câu nói bình thường, nhưng với Tuấn và người xung quanh thì đây là câu tỏ tình dễ thương và kì lạ nhất họ được nghe, k câu kì, k hoa mỹ, k ngại ngùng, k sến súa, rất bình thường và đáng yêu đến mức kì lạ, chưa dừng lại ở đó Ngọc còn bám chặt lấy Tuấn hăm dọa:

- cấm mi bỏ ta, mi đã hứa sẽ mãi mãi bên cạnh ta, mi thực hiện lời hứa của mi vậy đó hả !

Ngọc phụng phịu, Tuấn ngượng đỏ mặt, k ngờ Ngọc lại nói năng như thế trước bao nhiêu người, nhưng cùng lúc 1 niềm hạnh phúc trào dâng trong tim Tuấn, Tuấn cốc đầu Ngọc:

- con bé Ngọc, ta đâu có nói ta bỏ mi, mi k định tới bệnh viện thăm San à !

Ngọc như nhớ ra gì đó lời tuột Tuấn ra khỏi đám đông, Tuấn thở phào nhẹ hơn, đứng đó 1 hồi nữa thể nào cũng bị Ngọc chơi khăm vài vố.

. . . . tại bệnh viện

Khánh ngồi cạnh giường San, thực ra Khánh đã tỉnh lại từ khi mọi người vừa đi, nhờ vậy mà Khánh ngăn được Phương, Khanh thấy Khánh tỉnh lại thì gọi ngay cho bọn kia tới, Tuấn và Ngọc chạy vào trong Khánh vẫn ngồi đó k nói gì, k cử động, Tuấn cố cai Khánh nói:

- Phương . . . chết rồi !

- cô ta đẩy ta ra ngoài xem tí về trâu ông bà rồi.

Ngọc uất ức, Khanh nheo mày, Tuấn như nhận ra điều gì đó giải thích:

- chắc ! cô ta bị quả báo đấy mà, còn cha cô ta thì chết trong nhà kia rồi, ta tìm được 1 vài điều thú vị.

Khanh bỗng dưng nghiêm giọng nói:

- Tuấn, em đem Ngọc về Pháp với ba em đi, đêm qua anh đã sắp xếp cho Như và Jim về anh Anh rồi, anh cũng sẽ đi, để San lại cho Khánh, một năm sau mấy đứa cứ quay về đây nếu San tỉnh lại thì đó là 1 tin vui còn nếu k thì

- thì sao ! - Ngọc thắc mắc -

- chúng ta sẽ tổ chức tang lễ cho con bé

k gian im lặng hẳn đi, sau 1 tuần thì San được đưa về nhà Khánh, Tuấn + Ngọc + Jim + Như + Khanh đều ra nước ngoài, Khánh ở lại quản lý công ty, Khánh từ ngày trở về vẫn k nói với ai lấy 1 lời, cậu lao đầu vào công việc, khi về nhà thì ngồi mãi bên cạnh San, lặng nhìn khuôn mặt tiêu tụy của San Khánh đau lòng:

- San ! em sao vậy, sao k ngồi dậy, sao em cứ ngủ nhiều như vậy, anh xin lỗi vì đã k tin em, xin lỗi vì gây tổn thương cho em, em dậy đi, ngồi dậy mà mắng anh, em cứ nằm như vậy sẽ khiến người khác đau lòng lắm đó

Khánh nắm chặt lấy đôi bàn tay bé nhỏ của San, San như nghe thấy ai đó gọi mình, một giọng nói quen thuộc và ấm áp, rõ ràng là rất quen nhưng San k biết đó là ai đôi mắt nặng trĩu k mở ra được, toàn thân cứng như đá k cử động được, San rất muốn ngồi dậy, choàng tay ôm lấy giọng nói ấm áp đó nhưng San k thể, những giọt nước mắt vô thức lăn dài trên má San, bàn tay San nhẹ siết lấy những ngón tay ấm áp kia, Khánh đặt tay San xuống rồi đi, San chơi vơi trong khoảng không gian vô tận, xung quanh là 1 màu đen u tối, lạnh lẽo, San muốn rời khỏi đây, San muốn được ở bên cạnh Khánh, muốn nhìn thấy nụ cười kia, muốn được yêu thương, những ý nghĩa đó khiến đôi mi nặng nề của San được kéo lên, những tia sáng ấm áp và chói mắt lọt vào đôi mắt ngọc bích long lanh củ San, đôi mắt theo quán tính nheo lại, nhưng miệng và cơ thể San vẫn chưa cử động được, toàn thân tê cứng mất cảm giác, hơi thở cũng khó khăn, ngoài cửa 1 cô y tá đẩy cửa bước vào thấy San tỉnh lại thì chạy như ma đuổi ra ngoài, vừa chạy vừa hét:

- cô ấy sống lại rồi, sống lại rồi

ở dưới nhà Khánh bật dậy, rời khỏi đồng hồ sơ chạy như bay lên phòng, mấy ông bác sĩ cũng chạy theo, thoáng chốc trên phòng đã đầy người, ai cũng vui mừng, San khó nhọc nhìn từng người một, có những người San đã gặp và có những người San chưa gặp lần nào, ánh mắt San vô hồn nhìn Khánh, con người này là ai, rõ ràng rất quen thuộc nhưng tại sao lại k nhớ người này là ai, Khánh xúc động chạy tới:

- San ! em tỉnh rồi, cuối cùng em cũng tỉnh lại. . . .

San nheo mắt ngây thơ, đôi môi mấp máy hỏi:

- tôi . . . biết anh sao !

- cổ họng San đau buốt, vị bác sĩ lắc đầu nói:

- có lẽ cô ấy bị mất kí ức tạm thời, nhưng 1 thời gian sau sẽ tự nhớ lại thôi, còn nữa sau này nhớ đưa cô ấy ra ngoài nhiều hơn, để cô ấy cử động người và hoạt động nhiều ẽ giúp cho xương cốt cô ấy tốt hơn.

vị bác sĩ bước ra ngoài, để lại Khánh vẫn chưa hết sốc, San sẽ quên cậu sao, sẽ quên cậu là ai sao, nhìn thấy Khánh San thấy 1 sự quen thuộc lạ thường, San nheo đôi mắt trong veo gọi:

- cậu . . . gì gì . . . ơi. . . . có sao . . . không

- em đang mệt đừng nói nhiều quá, nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai anh sẽ dẫn em đi dạo được k

Khánh ngồi xuống cười với San, dù San k nhớ cậu là ai nhưng chỉ cần cậu yêu San là đủ, còn San nhìn thấy nụ cười đó, tim San loạn lên chệch nhịp, một cái tên xuất hiện trong đầu, San khẽ gọi:

- Khánh !

P/S: XIN LỖI CÁC BẠN VÌ ĐÃ CHỜ LÂU, VÌ MÁY TÍNH NHÀ MÌNH KHÔNG ĐƯỢC XỊN T.T NÊN NÓ HAY BỊ LỖI VÀ HƯ NÊN CÁC BẠN THÔNG CẢM CHO MÌNH NHÉ T.T

19. Chương Cuối: Happy Ending

Khánh ngạc nhiên, vui mừng, cứ ngỡ San nhớ nha cậu thì San nói tiếp:- gọi cậu là Khánh. nhé ! K để lại sự thất vọng hiện lên Khánh gật đầu nhẹ nhàng, Khánh thúc giục San đi nghỉ ngơi nhưng cô nàng này nhất quyết k chịu, vẫn cứng đầu như xưa. Thời gian đầu San rất khó khăn để nói một cách lưu loát, nhưng dưới sự động viên và đốc thúc của Khánh, San đã nói được 1 cách bình thường, còn việc đi lại thì vẫn còn đang tập dài dài, ngày nào Khánh cũng dẫn San ra vườn tập đi, San như một đứa bé tập đi, còn Khánh thì nói ngày càng nhiều hơn xưa, cười thường xuyên hơn, quan tâm nhiều hơn tới người khác, dù mọi việc trôi qua rất bình yên nhưng San vẫn k tài nào nhớ được Khánh là ai hôm nay cứ như ọi ngày, Khánh tập cho San đi xong thì đưa cô vào nhà, San ngồi trên xe lăn thấy bức nên cố tập đi, vừa ra khỏi cửa San đã tới 1 căn phòng khác, bất giác San ngã xuống nền nhà, San khó nhọc ngồi dậy, vừa ngồi dậy thì San bắt gặp 1 bức ảnh treo nơi đầu giường người con trai trong ảnh k ai khác là Khánh, còn người đứng bên cạnh là một cô gái xinh đẹp như thiên thần, tinh khôi trong tà áo cưới trắng tinh, bức ảnh như vẽ lên 1 cặp thiên thần trong mơ, bàn tay San đưa lên môi run cầm cập, những giọt nước mắt lăn dài, San và Khánh từng đám cưới ư ? tại sao cô k nhớ gì cả, thì ra cái cảm giác ấm áp kia là của Khánh, nhưng . . . tại sao đầu San đau buốt, những mảnh vụn kí ức hiện về, từ ngọt bùi cho tới cay đắng, từ yêu thương tới căm hận, và hình ảnh cuối cùng kịp hiện diện trước khi San ngất đi là Khánh, 1 mình Khánh với nỗi cô đơn dài vằng vặc, San ngất đi chìm vào mớ kí ức hỗn loạn, Khánh từ phòng tắm bước ra thấy San nằm bất tỉnh trên nền đất hốt hoảng đưa San vào bệnh viện. tại bệnh viện - cô ấy k sao cả, chỉ là chứng mất trí hay khiến con người ta đau đầu khi nhớ lại thôi. vị bác sĩ ân cần, Khánh yên tâm hơn khi nghe bác sĩ nói, San vừa mở đôi mắt ướt đẫm nước mắt thì đã thấy Khánh ngồi bên cạnh.- em cảm thấy sao rồi ! còn đau đầu k ! - Khánh - - Khánh em xin lỗi . . . xin lỗi vì đã quên anh, xin lỗi vì k thể nhớ anh, xin lỗi vì khiến anh phải đau lòng. . . . mất San hoa lên, Khánh mỉm cười lau đi những giọt nước mắt:- đồ ngốc ! anh mới phải xin lỗi em, vì anh nên em mới phải ra như vậy còn nữa. . . . dù em có ra sao, dù em có quên anh thì chắc chắn một điều anh vẫn sẽ mãi mãi yêu em, em mãi mãi là vợ của Hoàng Gia Lâm Khánh này, có biết k. San mỉm cười hạnh phúc, một hạnh phúc thật trọn vẹn, 1 tình yêu thật đẹp, “bốp.....bốp.....bốp” những tràng pháo tay vang lên ngoài cửa:- phim hay quá ! - Jin phấn khích1 - - chị dâu . . . khi nào mới cho em bế cháu đây ! - Như - - ngay sau khi tổ chức lại hôn lễ. - Khánh hòa theo - ngay lập tức nhận được cái nhéo đau điếng của San, Tuấn lắc đầu ngán ngấm:- trong đó có mi đấy nh1 . . . - Ngọc trên - San cười 1 cách hạnh phúc, cuối cùng thì sau cơn mưa trời lại sáng, đang vui vẻ là thế từ ngoài 1 giọng nói vọng vào- mấy đứa tổ chức hôn lễ cùng 1 ngày đi. cả đám im phăng phắc, cố xử lí cái thông tin kia Khanh trề môi:- sao vậy ! phản đối thì giờ tay . . . lập tức 3 chàng trai kia giờ cao 2 tay phản đối, Khanh nheo mày khó hiểu thì lập tức Khánh nói:- làm vậy để chặn động toàn cầu à !- còn nữa, lễ cưới mà làm chung thể nào cũng có chiến tranh nữa cho coi, mà ta sắp làm vua rồi nhá, t k chấp nhận ! - Jim kịch liệt phản đối - - còn mi, duyên cớ nào làm sao mà phản đối - Khanh hỏi Tuấn - - ờ thì phản đối chung cho nó có bạn có bè nó vui ấy chứ, với ta càng chặn động càng tốt, có chiến tranh càng tốt ! - Tuấn cười giả lả - vừa nói xong quay lại

nhìn tam cô nương thì mặt 1 nàng xì khói đen làm mấy anh chàng im re k 1 tient61 động, San nói:- sao lại k làm chung . . . - San giần giọng - - mắt mặt lắm hả - Như điên tiết - - ờ thì . . . ta hòa theo cho vui - Ngọc thờ ơ - (haizz vợ chồng cha nội này đồng tâm ghê ==') vậy là mấy chàng ta nuốt nước bọt đồng ý ... 3 tháng sau.....1 lễ cưới gây chấn động toàn cầu, trước đó 2 tháng khi hoàng gia Anh và ông Hoàng mafia và vừa kinh doanh đồng loạt tuyên bố tổ chức chung 1 lễ cưới xuyên quốc gia đã làm chấn động toàn cầu, trên mỗi tờ báo chí, sách, truyện, tí vì ngày nào cũng bàn về đám cưới lớn nhất hành tinh này. Lễ cưới dự định tổ chức 3 tuần lễ, số khách dự định k dưới 1 triệu người, việc cử hành hôn lễ sẽ cử hành theo 24 kiểu cổ điển tới hiện đại, các khu resort k ngừng trang hoàng, gửi giấy mời, mong 3 cặp đôi ghé thăm. việc tổ chức hôn lễ bận là thế, mà 3 cặp đôi vẫn có thời gian dạo phố, shopping, ăn uống và vui tươi. . . . tại nhà . . . - anh à ! được rồi đi rước dâu đi - Như hồi - - ế ! con pé kia tí nữa Jim tới rước dâu mà mi còn ngồi đây ăn sáng chơi game hả - Khánh - - thì khi nào tới đợi em thay đồ là đi í mà ! Khánh lắc đầu bó tay với con em gái, ế . . . mà lát nữa anh đi rước dâu papa đi cùng thì ai đưa cô em ngõ ngáo này, đang thắc mắc Khanh bước vào, Như vợ được vàng Khánh cười nham hiểm làm Khanh sợ sệt gai ốc:- gì mà mi cười ghê vậy o.o !- anh Khanh đợp giai ^^ đi rước dâu chung với em đi . . . - Khánh năn nỉ - Khanh lùi ra xa vài bước rồi chúc luôn, Khánh vỗ đầu bức tai, 1 hồi lâu lời cái điện thoại ra:- ế ! Jim . . . trước khi rước em ta đi, mi ghé rước vợ ta trước đã . . . ông Hoàng đang uống nước phun hết cả ra, ai đời lại nhớ em rể rước giùm chứ ==', Khánh ngây thơ:- có sao đâu ! tiện đường mà - anh còn đứng đây à ! mau đi rước dâu đi. . . Như sững cồ lên, làm Khánh muốn thủng màn nhĩ, ông Hoàng lật đật chạy về nhà đưa dâu (chậc . . . khổ thân ông già, ai mượn sinh cho lắm vào), bây ông hoàng nói ước gì chỉ sinh 1 đứa cho khỏe thân.. . . . tại nhà Ngọc nàng này vẫn còn đang say nồng nồng chẳng hay biết mô tê chi, mẹ Ngọc phải vận volume 2000 làm um cả cả cây số lên, Ngọc ta mới lồm cồm bò dậy:- gì vậy mẹ ! còn sớm mà . . . - đàn trai tới rước dâu rồi CHỊ HAI . . . mẹ Ngọc cố nói lớn (khan cổ họng đây mừ) Ngọc nằm phịch xuống không nhô:- kêu họ chiều nay tới rước cũng được mà . . . nghe xong mẹ Ngọc lăn đùng ra đất vì quá sốc, Ngọc hốt hoảng:- Á . . . papa ơimẹ mẹ bị sao ấy nà . . . papa Papa Ngọc chạy vào thì đã thấy mẹ Ngọc đầu xì khói đen, vô cùng giống ác quỷ:- tôi hỏi cô, cô có đi thay đồ k hả . . . - Á . . . DẠ . . . con đi ngay - Ngọc lắp bắp - tại sân bay . . . - ế thằng Jim đâu rồi. . . ! - DẠ ! cậu chủ đi thay đồ rồi ạ ! tình hình 20 phút trước Jim đang miệt mài .. học làm bánh từ mấy chị tiếp viên hàng k (anh ta đi máy bay riêng) thì ông Alatta đi vào (vua nước anh) thấy thằng con trai quý tử đang làm việc mà đáng lẽ ra nên k nên làm, ông tức giận quát:- con đứng đây cơ à ! Jim hốt hoảng làm đổ cả thau bột mì vào người, Jim đáp trả:- tai cha đấy ! còn những 20 lạng mà.- cái giề ! - ông Alatta giần giọng - - ơ k có gì ạ ! con đi thay đồ ngay - Jim chạy - lúc Hoàng gia Anh vừa bước ra khỏi sân bay đã gây chấn động rồi.. . . tại nhà Tuấn - cha ơi ! được rồi đi thôi. - Tuấn gọi - - đợi 1 tí, sắp chết rồi - ông nói vọng ra - - cái gì chết cơ o.o ! - Tuấn hỏi - - mấy con kiến, gián - ông tặc lưỡi - - cha đừng có nói là . . . thuốc hôm trước con tặng . . . cha đem đi thuốc mấy con đó nha . . . Tuấn sốc . . . , cha cậu mở cửa đi ra cười giả lả:- công nhận hiệu quả ghê con nhĩ ! nào đi rước dâu. Tuấn chết lâm sàng tại chỗ với kiểu phung phí này của cha cậu. . . . tại nhà San . . . lúc này Khánh đã tới rước dâu, Khánh vừa vào phòng San thì San đã um lên:- oa...oa...oa.....- sao vậy ! - Khanh hoảng - - hức....hức....đêm qua sợ dậy muộn nên em mặc áo cưới . . đi ngủ luôn. . . ai ngờ. . . nó rách rồi . . .oa. . . oa...oa lí do của San cũng làm ai té ngã , Khánh thì đổ ngọt San, nào biết ra là quỷ kế của nàng ta - được rồi k mặc cũng được . . . - kem thích mặc áo cưới cơ.....nhưng anh nói vậy em mới k mặc nhó....k.....phải tại em mà . . . ! Khánh như hiểu ra điều gì đó ười nham hiểm, gật đầu ra lệnh cho cha cậu đặt ngay 1 cái áo cưới mang tới nhà ngay Khánh đưa San từ trong nhà đi ra với bộ dạng cứ như 2 người đi chơi chứ k phải đi rước dâu làm cánh nhà báo cứ gọi là đơ ra, sau vài giây thì:- ghi zô . . ! điều kì lạ đầu tiên . . . cô dâu có khả năng nàng là con rơi của mafia - 1 thanh niên - San đứng hình, liếc về phía đã phát ra giọng nói, định nhào tới thì Khánh đẩy vào trong xe chở về nhà đăng đưa nốt cô em gái đi. hàng xe RWS chạy 10 chiếc xe chạy đằng sau chiếc mũ trần kéo dài cả cây số chạy trên đường (chạy thui ai mà nói, chạy tới đâu rải cả tấn cánh hoa tới đó, cứ như bão hoa ==') những cánh hoa bay giả lả khắp đường phố, người đi đường phải nép sang 1 bên để hàng xe này qua, sau chừng 10 phút tập đoàn này đã dừng lại trước 1 căn biệt thự to lớn, cũng đúng lúc này hoàng gia Anh cũng có mặt đông đủ, Như mặc áo cưới ngồi vắt vẻo trên thành cầu thang trên phòng nói vọng xuống:- Ế ! chơi ăn gian nha, San sao mi k mặc áo cưới, ta cũng k mặc ! - Như bức xúc - - ta muốn mặc lắm chứ. . . nhưng nó hỏng mất rồi . . .oa. . . .oa ! - San nũng nịu - đúng lúc từ ngoài đường 1 chiếc moto dừng lại:- áo cưới của quý khách đây ! Khánh chộp ngay áo cưới nói:- tội cô vợ thân yêu, ngày cưới mà k được mặc áo cưới.- ừm ! - San ứa lệ - - nhưng k sao ! anh có áo cưới mới cho em rồi, dù k đẹp hơn cái trước nhưng có còn hơn k Khánh cười đắc ý đẩy San vào trong phòng, San ngậm đắng nuốt cay mà thay

ra, lòng thầm trách móc cái thằng chồng chết tiệt có cái chỉ số IQ: 200 kia. sau 15' 2 cặp đôi kéo nhau tới nhà Ngọc rước nốt cô dâu thứ 3 này đi, 2 tập đoàn này vừa vào thì nhìn thấy cái khung cảnh như thế này. Tuấn quỳ trên sàn ánh mắt cầu cứu, cha cậu thì trò chuyện với mẹ của Ngọc, thấy tò mò 2 cặp đôi kéo nhau lên coi, ở trong Ngọc nói vọng ra:- mi quỳ chưa !- rồi . . . ! - Tuấn hét - - ừm . . . vậy mi . . ăn rau cén ô chung với ớt đi . . . ! - Ngọc cười nham hiểm - cầm đĩa rau cén trộn với ớt mà lòng Tuấn xót xa, lấy nhầm vợ đây mà (đâu có quá xứng làm vợ mafia còn gì ^o^), nghĩ ngợi 1 hồi Tuấn bảo:- ăn rồi ! (mặc dù chưa ăn) cả đám xuống phòng khách cười nghiêng ngả, ngọc ở trong phòng k nhìn thấy nên khó chịu:- ta chả thấy đâu !- thì mở cửa ra mà xem ! - Tuấn nói - Ngọc ngậy thơ mở cửa ra thì bị Tuấn túm lấy kéo ra khỏi phòng, haizz cô nàng này vẫn bị Tuấn gạt như thường mà vẫn ngậy thơ vậy thật là.... Ngọc k phục vì bị gạt ngon ơ nhưng đành đi ra cửa cùng Tuấn, vậy là sự nghiệp rước dâu với đưa dâu đã hoàn tất.cả 3 tập đoàn đều kéo nhau đến nhà thờ, 3 cặp đôi khoác tay nhau đồng loạt bước vào, mọi ánh mắt đổ dồn vào 3 cặp đôi này, ghanh tị có, ngưỡng mộ có, trầm trồ có. . . nói chung là đủ cả, cha sứ trên bục nói:- cha và mẹ cô dâu chú rể có thể lên bục để phát biểu ý kiến: cha sứ vừa nói xong thì y như rằng cha mẹ vĩ đại của 3 cặp đôi vĩ đại kéo nhau lên bục chan chứa nước mắt:- tôi k có gì để nói ngoài từ 2 từ hạnh phúc !cha Ngọc nói mà nước mắt lưng tròng, mẹ Ngọc hưởng ứng ngay:- vâng ! hạnh phúc thật khi mà tổng cổ được đưa con gái này ra khỏi nhà để vợ chồng tôi được sống thanh bình.Ngọc sau khi nghe ba mẹ nói vậy liền tức giận quay đi, nghe vậy ông hoàng mafia lập tức bệnh vực cô con dâu:- phải vậy chứ, như vậy mới quản được thằng cuti nhà tôi chứ !- cha . . . ! - Tuấn đỏ mặt - - hét cái gì mà hét, cái tên “cuti” đẹp chết được, mẹ mày thích lắm đấy nhá ! - cha Tuấn - - “cuti” HA.....HA.....HA cả 5 đứa cười như chết làm Tuấn cứ muốn chui xuống lỗ nào đó trốn cho rồi. thấy con trai quý tử của mình làm mất hình tượng ông Alatta trách:- còn cười người ta, một lát tới con đó !-con làm sao cơ ! - Jim thắc mắc - chưa đầy 5s sau thì màn hình hiện lên tấm hình 1 cô bé ông ẹo tạo dáng chụp ảnh k may làm rơi bộ tóc giả, và cả hội trường ồ lên vì người trong ảnh k ai khác là Jim, bà hoàng nước anh nói:- ta thích gọi nó là bé Jim hay bé Alatta, vì từ nhỏ người ta cứ tưởng nó là con gái, nên 1 lần ta cho nó mặc váy con gái, ai ngờ được giống đến thế, thậm chí có 1 chàng hoàng tử thái tình có nhìn thấy đôi lấy nó làm vợ cơ đấy.- ta phải giải thích và chứng minh dữ lắm cậu hoàng tử kia mới tin cơ đấy. ông Alatta lắc đầu, Như được nước hùa theo:- ai ya ! sao k nói sớm, nói sớm thì em đã cho anh mặc áo cô dâu rồi !- biết đâu lại là 1 nàng dâu đẹp nhất thế kỉ thì sao! - Tuấn trên - cả hội trường rộ lên ầm trời, Jim đỏ mặt, k khác gì Tuấn, có khi hơn ấy chứ, Jim hét lên:- A . . . đáng ghét, còn 1 tên nữa sao k nói luôn đi chứ !

đang cười rầm rộ thì mọi người chuyển ánh mắt qua Khánh, ông Hoàng lắc đầu nói:- mọi người phải thất vọng rồi từ nhỏ tới lớn thằng bé có làm gì khác người đâu, chỉ có mỗi việc thích chơi gấu bông thôi:- gấu bông ? con đâu có thấy con nào đâu ? San trợn mắt ông Hoàng tl:- vậy con có coi gầm giường k ? - chuyện này tầm thường mà ! - Như tròn mắt - - đối với em thì tầm thường còn đối với 1 thằng con trai thì đây là 1 sở thích quái gở ! Jim lắc đầu lè lưỡi, Khánh thẹn quá hóa giận:- vậy thì sao nào ! có vấn đề gì à, còn k mau làm lễ đi, đồ lắm chuyện.nhắc mới nhớ nãy giờ lơ đẹp ông cha sứ luôn, cha sứ cười hiền, chưa gặp cặp đôi nào mà như 3 cặp đôi này nhưng chắc chắn 1 điều họ sẽ rất hạnh phúc, lễ vừa làm xong 3 cặp đôi kia kéo nhau vào nhà hàng theo tiêu chí ăn là chín, vui là mười và quây tụm bưng là 12 :D. hàng xe BWX dừng trước nhà hàng lớn nhất 36 tầng được bao trọn gói trong 3 ngày, từ trên đi xuống chỉ toàn là những trận chiến đủ loại cho 3 cặp đôi này bày ra, cái đám cưới này chưa bao giờ vắng khách, nếu k muốn nói là ùn tắc.buổi tiệc quây tụm bưng từ A tới Z.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-bang-va-cong-chua-da-tinh-cach>